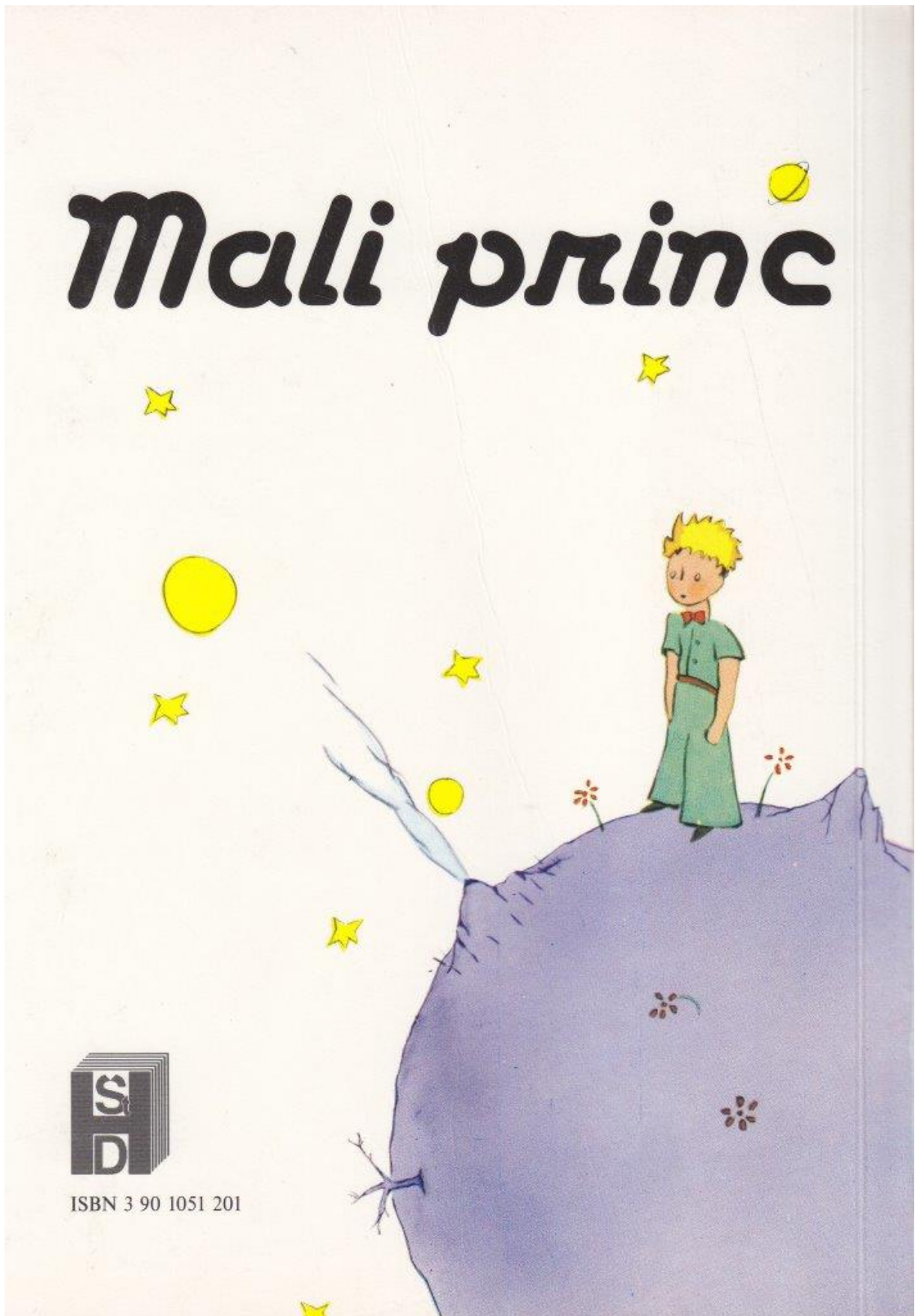

Mali princ

ISBN 3 90 1051 201

Antoine de Saint-Exupéry

Mali princ

S crteži autora

prijevod: Ivan Rotter

Mislim, da je za svoj big ishasnovao jato divljih ptic.

LÉONU WERTHU

Prosim dicu za oprostjenje, da sam ovu knjigu posvetio odraščenomu človiku. Imam za to ozbiljno ispričanje: ta odrašćeni je najbolji prijatelj, koga imam na svitu. Imam i drugo ispričanje: ta odrašćeni more sve razumiti, još i knjige za dicu. Imam i treto ispričanje: ta odrašćeni živi u Francuskoj, kade je gladan i kade mu je hladno. Potribno je, da ga negdo utiši. Ako sva ova ispričanja nisu dosta, rado ću posvetiti ovu knjigu ditetu, ko je nekada bio ta odrašćeni človik. Svi odrašćeni su nekoč bili dica. (Ali se malo ki od njih toga spominja.) Ispravljam, ada, svoju posvetu:

LÉONU WERTHU

KAD JE BIO MALI DIČAK

Jednoč, kad sam bio šest ljet star, sam vidio prekrasnu sliku u nekoj knjigi o prašumi, ka se je zvala „Istinite priče“. Slika je kazala veliku kaču kako guta neku zvir.

U knjigi je bilo pisano: „Te velike kače gutaju svoj plinj u jednom žaložu, prez žvakanja. Potom se već ne moru gibati i prespavaju šest misec da ga probavu.“

Ja sam ončas čuda razmišljavao o pustolovina u prašumi, pak mi se je jednoč ugodalo, da pisaljkom u boji nacrtam svoj prvi crtež. Moj crtež broj 1. Izgledao je ovako:

Pokazivao sam svoje meštarsko djelo odrašćenim i pitao sam je li se boju mojega crteža.

Oni su mi odgovarali: „Zbog čega bi se bojali krljače?“

Moj crtež ali nije prikazivao krljaču. Prikazivao je veliku kaču kako probavlja slona. Zatim sam nacrtao veliku kaču znutra, da bi odraščeni mogli bolje razumjeti. Njim se sve svenek mora razlagati. Moj crtež broj 2 je izgledao ovako:

Odraščeni su mi svitovali, da prestanem sa crtanjem velike kače zvana ili znutra i da se bolje zanimam za zemljopis, povijest, račun i gramatiku. Tako sam, pravoda, sa šestimi ljetima napustio divno zvanje slikara.

Zbog neuspjeha mojih crtežev broj 1 i broj 2 sam zgubio volju. Odraščeni nikada ništa ne razumu samo po sebi, a dica nastanu trudna ako im svenek i svenek nanovič moraju razlagati.

Morao sam, ada, zibrati neko drugo zvanje i naučio sam letiti zrakoplov. Letio sam svagdir po svitu. Zemljopis mi je u tom zaistinu dobro služio. Znao sam na prvi pogled razlikovati Kinu od Arizone. A to je jako hasnovito, ako človik u noći zabludi.

Tako sam, u toku žitka, čuda puti došao u kontakt s ozbiljnim ljudima. Dugo sam živio med odraščeni. Imao sam mogućnost gledati je iz blizine. To nije bitno poboljšalo moje mišljenje o njoj.

Kad sam bio med njimi strefio nekoga, ki bi mi se činio malo zvitiji, pokušavao bi mu pokazati svoj crtež broj 1, koga sam dobro čuvao. Kanio sam znati, je li ga on zaistinu razumi. Ali on bi mi svenek odgovarao: „To je krljača.“ Onda se ja ne bi s takovim već pominao ni o velikoj kači, ni o prašumi, ni o zvijezda. Spušćao bi se na njegov nivo. Razgovarali smo se o bridžu, o golfu, o politici i o kravata. A odraščeni bi onda bio jako zadovoljan, da je spoznao tako spametnoga človika.

Tako sam živio sâm, prez bilo koga, s kim bi se bio mogao iskreno pominati, sve dokle pred šestimi ljeti, u pustini Sahari, nisam imao kvar. Nešto se je bilo slomilo u mojemu motoru. Pak, pokidob da uza se nisam imao ni mehaničara ni putnikov, bio sam se pripravio, da potpuno sâm pokusim popraviti veliki kvar. Bilo je to za mene pitanje žitka ili smrti. Imao sam pitke vode za kumaj osam dan.

Prvi večer sam tako zaspao na pijesku, tisuć milj daleko od ljudskih naseljev. Bio sam čuda osamljeniji nego bilo ki brodolomac na splavi, usred oceana. Zato si morete predstaviti kako sam se začudio kad me je u zori probudio čudnovit glasić. Rekao mi je:

- Prosim... nacrtaj mi ovcu!
- Ah!
- Nacrtaj mi ovcu...

Skočio sam na noge kot kad bi udrila strijela u mene. Dobro sam si zribao oči. Dobro sam pogledao. I vidio sam čisto zvanarednoga človičca, ki me je ozbiljno gledao. Ovo je njegov najbolji portret, koga sam kasnije uspio nacrtati.

Ovo je njegov najbolji portret, koga sam kasnije uspio nacrtati.

Ali moj crtež, sigurno, ni zdaleka nije tako čaroban kot njegov model. To nije moja krivica. Kad sam bio šest ljet star, sam zbog odrašćenih zgubio volju za slikarsku karijeru pak se nisam naučio crtati ništa drugo zvana velike kače znutra i zvana.

Gledao sam, ada, to skazanje začudjeno, široko otvorenimi očima. Ne zabite, da sam se nahadjao na tisuć milj daleko od ljudskih naseljev. A činilo mi se je, da moj

človičac nije ni zabludio, i nije polumrtav ni od truda, ni od glada, ni od žaje, ni od straha. Po ničemu nije bio spodoban izgubljenomu djetetu usred pustine, na tisuć milj od ljudskih nasljev. Kad sam konačno mogao govoriti, rekao sam mu:

– Ali... ča ti ovde djelaš?

A on mi onda ponovi, čisto tiho, kot da kani reći nešto jako ozbiljno:

– Prosim... nacrtaj mi ovcu...

Ako se neka tajna čini, da je nadmoćna, človik se ne segura, da se suprotstavi. Koliko god mi se je činilo, da to nima smisla, na tisuć milj od ljudskih naseljev i u smrtnoj pogibelji, izvadio sam iz džepa list papira i nalivpero. No, onda sam se spomenuo, da sam pred svim učio zemljopis, povijest, račun i gramatiku, pak sam (malo zlovoljno) rekao človičcu, da ne znam crtati. On mi odgovori:

– Ništa za to. Nacrtaj mi ovcu.

Pokidob da nikada nisam bio nacrtao ovcu, nacrtao sam ja za njega nanovič jedan od onih dvih crtežev, ke sam znao nacrtati. On s velikom kačom zvana. I prestrašio sam se, kad sam čuo kako mi človičac odgovara:

– Ne! Ne! Neću ja slona u kači. Kača je jako pogibeljna, a slon triba čuda mjesta. Kod mene je sve tako malo. Ja kanim ovcu. Nacrtaj mi ovcu.

Onda sam crtao.

On je pažljivo gledao, pak reče:

– Ne! Ta je jur jako betežna. Nacrtaj neku drugu.

Crtao sam.

Moj prijatelj se ljubezno nasmiši, i strpljivo veli:

– Ti vidiš... da to nije ovca, to je baran. Ima roge...

Nanovič sam crtao.

Ali on je odbio ov crtež kot i one ostale:

– Ta je prestara. Ja kanim ovcu, ka dugo živi.

I tako, ar već nisam imao strpljenja i bila je jur stara dob, da počnem rastavljati motor, načečrkao sam ja ov crtež.

I mrnjao sam:

– Ovo je škrablja. Ovca, ku željiš, je nutri.

Bio sam presenećen, kad sam vidio kako se je obraz mojega maloga suca razvedrio:

– To je uprav ono, ča sam si željio! Misliš, da će ta ovca tribati čuda trave?

– Zač?

– Zato ar je kod mene doma sve tako malo...

– To će joj sigurno biti dosta. Dao sam ti čisto malu ovcu.

On se prigne k crtežu:

– Nije čisto mala... Glej! Zaspala je...

I tako sam se upoznao s malim princom.

Dugo sam tribao, dokle sam razumio, odakle je došao. Meni se je činilo, da mali princ, ki me je čuda spitkovao, nikada nije čuo moja pitanja. Slučajno izgovorene riči su mi malo po malo sve otkrile. Tako, kad je prvi put zagledao moj zrakoplov (neću crtati zrakoplov, ta crtež je za mene čuda pretežak), on me upita:

- A ča je ovo za dugovanje?
- To nije dugovanje. To leti. To je zrakoplov. To je moj zrakoplov. I bio sam gizdav, da sam mu mogao reći, da letim. Onda on zakrikne:
- Kako! Ti si pao s neba!
- Da – rekao sam skromno.
- Ah! To je pak smišno...

Mali princ na asteroidu B 612.

I mali princ je skoro puknuo od smiha, a ja sam se jako jadao. Ja kanim, da se moje nevolje gledaju ozbiljno. Zatim doda:

– Znači, da i ti dohadjaš s neba! S koga planeta si ti?

Tajna njegove nazočnosti mi je najednoč nastala jasnija, pak sam ga hitro upitao:

– Ti, ada, dohadjaš s nekoga drugoga planeta?

Ali on mi ne odgovori. Nujno je klimao glavom, gledajući moj zrakoplov:

– Pravoda, u ovom nisi mogao dojt zdaleka...

I on je utonuo u sanjarenje, ko je duglje vrime duralo. Zatim je izvadio iz džepa moju ovcu i diboko se je zagledao u svoju dragocjenost.

Morete si zamisliti koliko me je uznemirilo kad je natuknuo „druge planete“. Zato sam se trudio, da o tom doznam već:

– Odakle dohadjaš, mali moj? Kade je to „kod tebe doma“? Kamo kaniš zeti moju ovcu?

On mi odgovori po zamišljenom mućanju:

– Škrablja, ku si mi dao, je dobra, ar će joj u noći moći služiti kot stan. – Sigurno. A ako budeš dobar, dat ću ti i konopac, da ju po danu privežeš. I kolac.

Ta prijedlog je, izgleda, zbantovao maloga princa.

– Da ju privežem? Kakova smišna ideja!

– Ali ako ju ne zavežeš, proteći će ti, zgubit će se...

A moj prijatelj nanovič udari u smih:

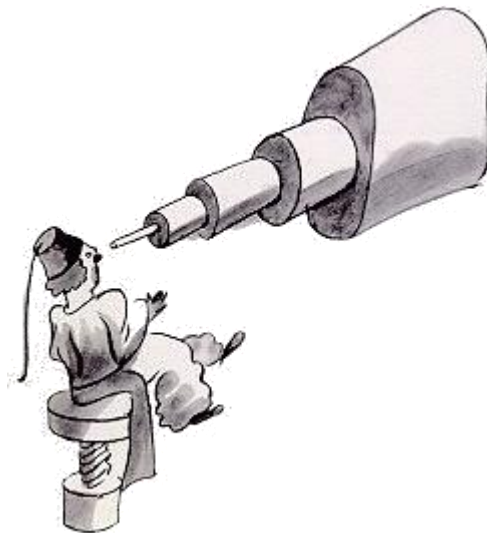
– Pak kamo bi otišla!

- Bilo kamo. Ravno preda se...
- Onda mali princ ozbiljno napomene:
- Nije važno, kod mene je sve tako malo!
- I doda, morebit malo tužno:
- Ravno ne dojde se jako daleko...

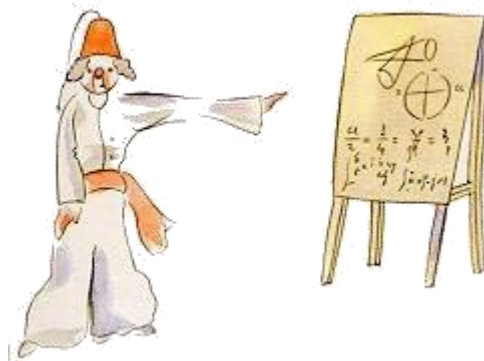

Tako sam dostao i drugu jako važnu informaciju: da je njegov rodni planet kumaj nešto veći nego obična kuća!

To me nije pak jako presenetilo. Dobro sam znao, da zvana velikih planetov, kot su Zemlja, Jupiter, Mars, Venus, kim su ljudi dali imena, ima na sto drugih, ki su koč tako mali, da se još i teleskopom teško vidu. Kad neki astronom otkrije takov planet, on mu namjesto imena daje broj. Nazove ga, na primjer, „asteroid broj 3251“.

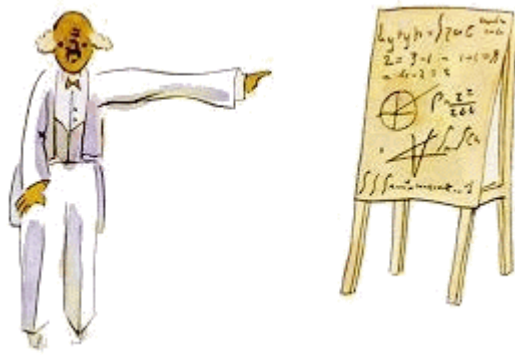
Imam ozbiljnih razlogov vjerovati, da je planet, s koga je došao mali princ, asteroid B 612.

Neki turski astronom je teleskopom opazio ta asteroid 1909. ljeta, i to samo jednoč.

On je onda svetačno prikazao svoje otkriće na Medjunarodnom kongresu astronomov. Ali nijedan mu nije vjerovao zbog njegove prateži. Takovi su odrašćeni ljudi.

Na svu sriću za dobar glas asterioda B 612, je neki turski diktator pod grožnjom smrtne kaštige zapovidao svojemu narodu europski način oblačenja. Astronom je ponovio svoj prikaz 1920. ljeta u jako elegantnom odijelu. I onda su se svi s njim složili.

Povidao sam vam ove pojedinosti o asteroidu B 612 i povjerio sam vam i njegov broj zbog odrašćenih ljudi. Odrašćeni ljubu broje. Ako im povidate o nekom svojem novom prijatelju, nikada vas ne pitaju za ono, ča je važno. Nikada vam ne velu: „Kako gluši njegov glas? Ke igre najveć ljubi? Pobira metulje?“ Nego pitaju vas: „Kako star je? Koliko braće ima? Koliko važe? Koliko si otac zaslužava?“ I stoprv onda vjeruju, da ga poznaju. Ako odrašćenim velite: „Vidio sam lipu kuću od ružičaste cigle s geranijami na obloki i golubi na krovu...“ oni si nećedu moći predstaviti tu kuću. Njim se mora reći: „Vidio sam kuću od sto tisuć frankov.“ Onda ćedu zaviknuti: „Ah, kako lipo!“

Isto tako ako im velite: „Dokaz, da je mali princ postojao je ta, da je bio zvanaredan, da se je smijao, da si je željio ovcu. Ako si človik želji ovcu, je to dokaz, da postoji“, oni ćedu slegnuti rameni i gledat ćedu vas kot dite! Ali ako im velite: „Planet, s koga je došao mali princ, je asteroid B 612“, ćedu biti zadovoljni

i nećedu vas dalje spitkovati. Takovi su oni. Ne splaća se, da se človik zbog toga jada. Dica moraju čuda ča oprostiti odraščćenim.

No mi, ki razumimo žitak, mi se zapravo ne marimo za broje! Bio bi rado počeo ovu priču kot počinju povidajke. Bio bi rado rekao:

„Bio je jednoč jedan mali princ, ki je živio na jednom planetu samo nešto malo veći od njega samoga, a tribao je prijatelja...“ Onim, ki pravo razumu žitak, bi to glušalo čuda istinitije.

Ar ja ne kanim, da se moja knjiga ne čita lako. Ja ove spominke povidam s velikom tugom. Prošlo je jur šest ljet, da je moj prijatelj prošao sa svojom ovcom. Ako ga ovde pokušavam opisati, činim to zato, da ga ne zabim. Turobno je zabiti prijatelja. Nisu svi ljudi imali prijatelje. I ja morem postati spodoban odraščćenim, ke zanimaju samo broji. Pak zač sam konačno kupio škrablju s farbami i olovkami. Nije lako vratiti se crtanju u moji ljeti, kad nikada nisam nacrtao ništa drugo zvana kaču zvana i kaču znutra, a i to kad sam bio šest ljet star! Pokusit ću, pravoda, naslikati njegov lik, čim točnije. No, nisam čisto siguran, da će mi se ugodati. Neki crtež mi ide za rukom, drugi opet nije ničemu spodoban. Jednostavno se tako vkanim i u pogledu veličine. Na jednoj slici je mali princ prevelik. Na drugoj premali. I s farbom njegove prateži imam probleme. Onda sproberivam, malo ovako, malo onako, kako se ugoda. Vkanit ću se, naredno, i u neki važniji detalji. Ali, to mi morate oprostiti. Moj prijatelj nikada ništa nije objašnjavao. Morebit je vjerovao, da sam ja kot on. No ja, nažalost, nisam sposoban viditi ovcu kroz škrablju. Morebit da sam ipak jur malo spodoban odraščćenim. Morao sam s časom nastati stariji.

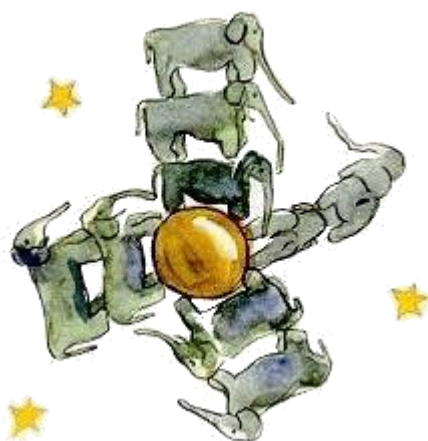
Svaki dan doznao sam nešto novo o planetu, o odlasku, o putovanju. To je došlo čisto polako pri njegovom slučajnom razmišljanju. Tako sam pak tretoga dana doznao tragediju o baobabi [Affenbrotbaum; tropsko drivo s jestivim sadjem].

I ov put je to bilo zahvaljuljući ovci, ar me je mali princ neočekano upitao, kot da bi ga mučile teške sumlje:

- Je istina, da ovce žeru grmlje?
- Da, istina je.
- Oh, drago mi je!

Nisam razumio zač je toliko važno, da ovce žeru grmlje. Ali mali princ doda:

- Prema tomu žeru i baobabe?

Razložio sam opširno malomu princu, da baobabi nisu grmlje nego stabalje veliko kot crikveni turam, još i ako bi dopeljao cijelo jato slonov, oni svi skupa ne bi mogli obladati višinu ni jednoga jedinoga baobaba.

Pri misli na jato slonov morao se je mali princ nasmijati:

– Morali bi je postaviti jednoga na drugoga...

Ali onda mudro napomene:

– Prije nego zrastu su i baobabi mali.

– Točno! Ali zač bi kanio, da tvoje ovce požeru male baobabe?

On mi odgovori: „No dobro. Mi ćemo pak viditi!“, kot da bi to bilo najjednostavnije na svitu. Morao sam svom silom premišljavati, da sve to kako-tako razumim.

I zaistinu, na planetu maloga princa, kot i na svi planeti, bilo je hasnovitih i škodljivih raslin. Ada, dobroga simena korisnih raslin i čemernoga simena škodljivih raslin. A sime je nevidljivo. Ono spava u tajnovitosti zemlje, sve dokle mu ne dojde na pamet, da se probudi. Onda se protegne i porine, prvo sramežljivo prema suncu jednu čarobnu, malu, nepogibeljnu mladicu. Ako je to mladica rotkvice ili rože, ju mirno moremo pustiti, da raste. Ali ako je to škodljiva biljka, ju veljek moramo spuknuti, čim ju prepoznamo. Na planetu maloga princa bilo je i strašnoga simena... bilo je to sime baobabov. Tlo planeta je bilo puno toga. A ako baobab ne spuknemo na vrime, ga se već nikada ne moremo osloboditi. On si posvoji cijel planet. Probije ga svojim korenjem. A ako je planet premali i ako je baobabov preveć, ga oni raskolu.

„To je pitanje discipline“, mi je kasnije rekao mali princ. „Isto kot se človek jutro čisti i uredi, mora se to činiti i s planetom. Človek se mora redovito prisiliti, da puče mladice baobabov, čim je more razlikovati od rož, kim su jako spodobne dokle su još čisto mlade. To je jako dugočasno, ali i jako lako djelo.“

I jednoga dana mi je dao tanač, da se potrudim to lipo nacrtati, da bi to dicit kod mene doma dobro zasadio u glavu. „Ako jednoč budu putovali“, reče mi on, „bi im to moglo biti od hasni. Kadakoč nije čemerno odgoditi posao na kasnije. Ali to je, kad su u pitanju baobabi, svenek strašna nesrića. Poznao sam planet, na kom je živio nekakov ništvidnjak. Bio je zanemario tri grme...“

Baobabi.

I, po uputi maloga princa, sam nacrtao ta planet. Nikada ne kanim uzimati ton moralista. Ali pogibelj od baobabov je tako malo poznata, a oni ki zabludu na neki asteroid se izlažu tako velikoj pogibelji, da se ov put nisam najzadržao. Rekao sam: „Dica! Čuvajte se baobabov!“ Na tom crtežu sam samo zato toliko djelao, da bi svoje prijatelje opomenuo na pogibelj, ka i njim i meni već zdavno lebdi nad glavom, a da toga nismo svisni. Pouka, ku sa im dao, se je splatila. Morebit ćete se pitati: Zašto u ovoj knjigi nije i drugih isto tako veličanstvenih crtežev kot je to crtež baobabov? Odgovor je jako jednostavan: Pokusio sam, ali mi nije išlo za rukom. Kad sam crtao baobabe, sam imao ćut, da je to strašno važno.

Ah! Mali prinče, tako sam lipo polako razumio tvoj mali, turobni žitak. Dugo vrime je samo lipota zahadjanja sunca bila tvoja jedina zabav. Tu novu pojedinost sam doznao četvrti dan jutro, kada si mi rekao:

– Ljubim zahadjanja sunca. Hajdi, da si pogledamo zahadjanje sunca...

– Ali na to moramo još čekati...

– Nač čekati?

– Čekati, da sunce počne zahadjati.

Sprvine si izgledao kot da si jako presenećen, a zatim si se nasmijao sâm sebi. I rekao si mi:

– Svenek mislim, da sam doma!

I zaistinu. Kad je u Sjedinjeni Američki Država podne, svi znaju, da u Francuskoj sunce zahadja. Da bi mi onde bili nazoči pri zahadjanju sunca, bi morali u jednoj minuti doletiti u Francusku. Nažalost, Francuska je jako, jako daleko. Ali tebi, na

tvojem tako malom planetu, je dosta maknuti stolac za nekoliko korakov. I gledao bi mrak kad god bi to željio...

– Jednoga dana sam četrdeset i tri puta vidio sunce kako zahadja...

Malo kasnije si dodao:

– Znaš... kad je človik jako tužan, rado gleda zahadjanje sunca...

– Si ta dan sa četrdeset i trimi zahadjanji bio toliko tužan?

Ali mali princ ne odgovori.

Petoga dana mi je opet ovca pomogla otkriti tajnu u žitku maloga princa. Pitao me je nenadijano, prez uvoda, kot da je to posljedica nekoga problema, o kom je dugo u sebi razmišljavao:

– Ako ovca žere grmlje, onda žere i kitice?

– Ovca žere sve ča najde.

– I kitice s trnjem?

– Da, i kitice s trnjem.

– Čemu onda služi trnje?

Nisam znao. U tom hipcu sam jako bio zaposlen i pokušavao odšarafiti neki čvrsto zategnut klin na motoru. Bio sam pun skrbi, ar je kvar počeo izgledati sve ozbiljniji i se bojao sam se najgorjega, ar pitke vode je bilo sve manje.

– Čemu služi trnje?

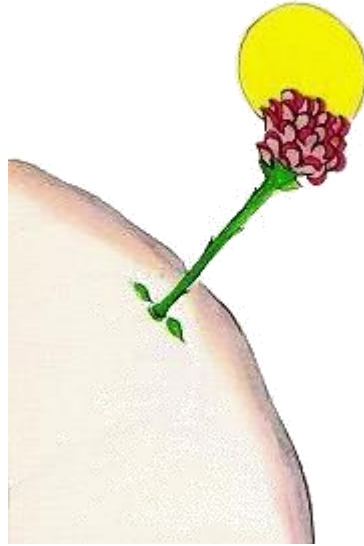
Mali princ nikada nije odustajao od pitanja, ko je jednoč postavio. Jadao me je on klin na motoru, pak sam mu prez razmišljanja odgovorio:

– Trnje ničemu ne služi, ono je čista nazlobnost kitice!

– Oh!

Onda mi po kratkom mučanju skoro zlobno odbrizne:

– Ne vjerujem ti! Kitice su slabe. One su naivne. One se branu kako moru. Vjeruju, da su pogibeljne sa svojim trnjem...

Nisam ništa odgovorio. I uprav sam rekao sebi: „Ako mi se ov klin bude i dalje suprotstavljao, izbit ću ga jednim udarcem bačića.“ Mali princ mi opet pači u moji razmišljavanji:

– I ti misliš, da kitice...

– Ne! Ne! Ja ništa ne mislim! Odgovorio sam ti prez razmišljanja. Kot vidiš se bavim važnijimi dugovanji!

On me začudjeno pogleda.

– Važnijimi dugovanji!

Gledao me je kako stojim s bačićem u ruki i s črnimi prsti od kolomasti prignut prik objekta, ki mu se je činio jako mrazan.

– Govoriš kot odraščeni!

To me je malo osramotilo. Ali on nemilosrdno doda:

– Ti sve pomišaš... spravljaš neuredbu!

Bio je zaistinu jako srdit. Tresao je u vjetru svoje zlatne vlase:

– Poznam jedan planet, na kom živi neki črljeni napuhnuti gospodin. On nikada nije poduhnuo kiticu. Nikada si nije pogledao zvijezdu. Nikoga nikada nije ljubio. Nikada nije ništa drugo djelao zvana računao. I cijeli dan je ponavljao kot ti: „Ja sam ozbiljan človik! Ja sam ozbiljan človik!“, i pritom puca od gizdavosti. Ali to nije človik, to je vrganj!

– Ča?

– Vrganj!

Mali princ je sada bio potpuno blijed od jada.

– Kitice jur milijone ljet stvaraju trnje. A ovce jur milijune ljet ipak žeru kitice. I ti misliš, da nije važno, ako kanim znati, zač se kitica toliko muči i stvara trnje, ko ničemu ne služi? I da ta boj med ovci i kiticama nije važan? Manje važan nego račun nekoga debeloga, črljenoga oholnjaka? Pak ako ja poznam kiticu, jedinstvenu na cijelom svitu, kiticu, ka ne postoji nigdir drugdir zvana na mojem planetu i koga jednoga jutra u jednom hipcu more zničiti neka mala ovca, prez toga da zna ča je učinila, to nije važno?!

On počrljeni od jada, a zatim odgovori:

– Ako človik ljubi jednu kiticu, ka postoji samo jednoč u svi milijoni i milijoni zvijezdov, je dosta, da ju pogleda pak da bude sričan. Sâm sebi veli: „Moja kitica je onde zgora, negde...“ Ali ako ovca požere kiticu, je to za njega kot da su se najjednoč ugasile sve zvijezde! I to da nije važno?

Nije već mogao reći ni riči. Najjednoč je počeo jecati. Noć se je spustila. Odložio sam sprav. Moj bačić, moj klin, žaja i smrt, sve mi je bilo svejedno. Na jednoj zvijezdi, jednom planetu, mojem planetu, na Zemlji, je najvažnije bilo batriti maloga princa! Objamio sam ga. Zibao sam ga. Pošušljao sam mu: „Kitica, ku ljubiš, nije u pogibelji... Tvojoj ovci ću nacrtati košaricu prik trupca... A tvojoj kitici ću naslikati plot... Ja...“ Ja zapravo nisam znao, ča bi još rekao. Pritom se nisam ćutio dobro. Nisam znao, kako najti put k njemu, kade da mu se približim,... Jako je tajnovita, ta zemlja suz.

Vrijeda ću imati priliku, da bolje upoznam tu kiticu. Na planetu maloga princa je jur svenek bilo jednostavnih kitic, nakinčene samo s jednim redom latic, ke nisu tribale čuda mjesta i ke nikomu nisu pačile. One bi se jednoga jutra zasvitile u travi, a navečer bi se ugasile. Ali ova osebujna kitica zniknula je jednoga dana iz nekoga simena, bogzna odakle doneseno, i mali princ je točno pazio na tu klicu, ka nije bila spodobna drugim. To je mogla biti neka nova vrst baobabov. Ali grm je vrijeda prestao rasti i počeo stvarati pûpak. Mali princ, ki je pratio razvitak toga ogromnoga pûpka, je ćutio, da će iz njega izajti nešto čudnovito, ali kitica se ne more dosta pripravit na svoju lipotu u zatočišču svoje zelene kamrice. Pažljivo je zibirala svoje farbe. Oblačila se je polako, dodavala jednu laticu za drugom. Nije kanila izajti čisto zgnjavljeno kot mak.

Hotila se je pojaviti stoprv u punom sjaju svoje lipote. Oh da! Bila je ona jako gizdava. Zato je ta tajnoviti razvitak lipote durao dane dugo. A onda, jednoga jutra, uprav kad je sunce ishadjalo, se je ona pokazala.

I ona, ka se je tako točno pripravljala, zišući reče:

– Ah, stoprv sam se probudila... Oprostite, prosim vas... Još sam sva rondjava...

Mali princ nije mogao najzadržati svoje čudjenje:

– Kako ste lipi!

– Bud? – nujno odgovori kitica. – A rodila sam se u istom hipcu kada i sunce...

Mali princ je zapravo uganjao, da ona nije uprav skromna, ali bila je tako ganutljiva!

– Mislim, da je vrime za ručenje – ona vrijeda doda – budite tako dobri i mislite i na mene...

I mali princ čisto zbludjen ide po kantu friške vode da posluži kiticu.

Tako ga je onda dosta rano počela trapiti svojom malo plašljivom oholijom. Jednoga dana, na priliku, govoreći o svoji četiri trni, ona reče malomu princu:

– Neka tigri nek dojdu sa svojimi črapami!

– Na mojem planetu nije tigrov – prigovori mali princ – a zvana toga tigri ne žeru travu.

- Ja nisam trava – tiho odgovori kitica.
- Oprostite...
- Ne bojim se tigrov, ali plašim se propuha. Nimate morebit kakov zaklon [sprav za zaviće, Wandschirm].

„Oduravati propuh... to zapravo nije dobro za jednu raslinu“, pomisli mali princ. „Ova kitica ima tešku narav...“

– Navečer ćete me postaviti pod stakleni zvon. Kod vas je jako hladno. Niste na dobrom mjestu. Onde odakle ja dohadjam...

Ali onda zamukne. Došla je u obliku simena. Nije mogla ništa znati o drugi sviti. Bilo ju je sram, da drugi moru raziznati kako ona naivno laže, zato se je dvakrat, trikrat malo skašljala, da bi se mali princ ćutio kriv:

– A gdje je ta zaklon?...

– Uprav sam kanio pojti po njega, ali vi ste se s manom pominali!

Onda se je opet bila prisilila na kašljanje, da bi kod maloga princa ipak prouzrokovala čemerno dušno spoznanje.

Tako je mali princ, iako dobre volje u svojoj ljubavi, brzo posumljao u kiticu. Ozbiljno je zeo nje nevažne riči i postao jako nesrićan.

„Ne bi ju bio smio poslušati“, povjeri mi jednoga dana, „ćlovik ne smi biti poslušan kiticam, nego samo ućivati pogled i duhu. Moja kitica je duhom

popunjavala planet, ali ja se tomu nisam mogao pravo veseliti. Ta priča o črapa, ka me je bila toliko razdražila, bi me bila morala zapravo ganuti...”

Onda mi još povjeri:

— Ončas to nisam mogao razumiti! Morao bi ju bio suditi po čini, a ne po riči. Mirisala mi je i nadahnjivala me je. Nikako ne bi bio smio pobignuti! Morao bi bio prepoznati nje nužnost, ka je bila shranjena za timi malimi lukavšćinami. Kitice su pune protivričnosti! Ali ja sam bio premlad, da bi ju mogao ljubiti.

Mislim, da je za svoj big ishasnovao jato divljih ptic. Toga jutra, pred otputovanjem, je lipo uredio svoj planet. Pažljivo je pomeo žive vulkane. Imao je dva žive vulkane. To je bilo jako zgodno za kuhanje ručenja. Imao je i jedan ugašen vulkan. Ali, kako je rekao „Nikada se ne zna!“ očistio je i ta ugašeni vulkan. Ako su dobro pometeni, vulkani djelaju tiho i uredno, prez erupcijov. Vulkanske erupcije su kot oganj u kaminu. Pravoda smo mi na našoj Zemlji čuda premali, da bi mogli očistiti naše vulkane. Zato nam stvaraju tolike neprilike.

Mali princ je malo tužno spuknuo i posljednje klice baobabov. Mislio je, da se već nikada neće morati vratiti. Ali svi ti poznati posli su mu se toga jutra činili nevjerovatno ugodni. I kad je posljednji put zalio kiticu i se pripravljaov, da ju stavi pod stakleni zvon, bi se bio najradje splaknuo.

— Zbogom — reče on kitici.

Ali ona mu ne odgovori.

— Zbogom — ponovi on.

Nato se kitica nakašlja. Ali nije to bilo zbog prehlade.

– Bila sam bedava – mu konačno reče. – Oprosti mi! Pokusi biti srićan.

Pažljivo je pomeo žive vulkane.

Bio je presenećen, da mu nije oči metala. Stajao je čisto zvana sebe, sa staklenim zvonom u ruci. Nije razumio tu tihu nužnost.

– Pak da, ja te ljubim – veli mu kitica. – Ja sam kriva, da o tom nisi ništa znao. To uopće nije važno. Ali ti si bio isto tako bedav kot i ja. Pokusi biti srićan... Ostavi ta zvon. Ja ga već ne kanim.

– Ali vjetar...

– Nisam toliko prehladjena, da... Frižak noćni zrak će mi goditi. Ja sam kitica.

– A živine...

– Moram podnositi dvi, tri gusinke ako kanim upoznati metulje. Čini se, da je i to jako lipo. Ki će me drugače pohoditi? Ti ćeš biti daleko projden. A ča naliže velike živine, ne bojim se. Imam svoje črape.

I ona mi naivno pokaže svoje četire trne. Zatim doda:

– Neka toliko odugovlačiti, to je neizdržljivo. Odlučio si projti. Pak poj!

Ar nije kanila, da ju vidi kako se plače. To je bila jako gizdava kitica.

Nahadjao se je u krajini asteroidov 325, 326, 327, 328, 329 i 330. Počeo je je, ada, pohadjati, da bi se njimi bavio i da bi nešto naučio.

Na prvom asteroidu je živio neki kralj. Sidio je obličen u purpur i hermelin na jako jednostavnom, ali pak veličanstvenom tronu.

– Ah! Ovo je jedan podanik – krikne kralj kad vidi maloga princa.

A mali princ se upita: „Kako me je mogao prepoznati kad me još nikada nije vidio?“

On nije znao, da je za kralje svit jako jednostavan. Svi ljudi su podaniki.

– Približi se, da te bolje vidim – reče mu kralj, ki je bio jako gizdav, da je barem nekome bio kralj.

Mali princ išće očima mjesto, da se posadi, ali cijeli planet je bio pokrit krasnim plašćem od hermeline. On je, ada, dalje stajao, a pokidob je bio trudan, je zinuo.

– Zihati u nazočnosti kralja je protiv dvorske etikete – mu reče vladar. Prepovidam ti da zišeš.

– Ne morem se najzadržati – odgovori mali princ čisto zbunjen. – Dugo sam putovao i nisam spavao...

– Ako je tako, onda ti zapovidam da zišeš – reče kralj. – Jur ljeta dugo nisam nikoga vidio zihati. Zihanje je za mene rijetkost. Hajdi! Ziši. To je zapovid.

– Prestrašio sam se... i već ne morem... – reče mali princ i začrljeni se.

– Hm! Hm! – odgovori kralj. – Onda ti... zapovidam, da vrijeda zišeš, a vrijeda da...

Mrmljao je nešto i izgledalo kot da je jadovit.

Ar kralj je u prvom redu držao do toga, da se poštuje njegov ugled. Nije podnosio neposlušnost. Bio je to apsolutni vladar. Ali pokidob je bio dobar človik, zapovidao je razumno.

– Ako bi zapovidao – reče on – ako bi nekomu generalu zapovidao, da se pretvori u morsku pticu, i ako general ne bi poslušao, onda to ne bi bila njegova pogriška. Bila bi to moja pogriška.

– Smim se sjesti? – bojažljivo se upita mali princ:

– Zapovidam ti, da se posadiš – odgovori mu kralj, ki dostojanstveno privuče ukrajak svojega hermelinskoga plašća.

Mali princ se začudi. Planet je bio jako maljucak. Nad čim je ta kralj mogao vladati?

– Gospodare... – reče mu on – oprostite, da vas pitam...

– Zapovidam ti, da me pitaš – se brzo pašći, da veli kralj.

– Gospodare... nad kim vi vladate?

– Nad svim i svačim – odgovori kralj čisto jednostavno.

– Nad svim i svačim?

Kralj nenametljivom gestom kaže na svoj planet, na druge planete i zvijezde.

– Nad svim tim? – reče mali princ.

– Nad svim tim... – odgovori kralj.

Ar on nije bio ne samo apsolutni vladar, nego i univerzalni vladar.

– I zvijezde vas poslušaju?

– Sigurno – reče kralj. – Veljek poslušaju. Ja ne podnosim neposlušnost.

Tolika moć začudi maloga princa. Ako bi ju bio imao i on, mogao bi bio gledati ne četrdeset četira, nego sedamdeset dva ili još i sto ili dvisto zahadjanj sunca u jednom jedinom danu, a da nikada ne porukne stolac! I pokidob je bio malo tužan, ar se je uprav spomenuo svojega maloga, napušćenoga planeta, on se ohrabri i prosi kralja za jednu milost:

– Kanio bi viditi zahadjanje sunca... Učinite mi to veselje... Zapovidajte suncu, da zajde...

– Ako bi nekomu generalu zapovidao, da kot metulj leti od kitice do kitice, ili da napiše tragediju ili da se pretvori u morsku pticu, i ako ta general ne bi izvršio moju zapovid, ki bi onda bio kriv, on ili ja?

– Vi – odlučno odgovori mali princ.

– Točno. Od svakoga se mora potribovati samo to, ča on more dati – odgovori kralj. – Autoritet počiva u prvom redu na razumu. Ako svojemu narodu zapoviš, da

maršira i da se baci u morje, on će se pobuniti. Ja imam pravo potribovati poslušnost, ar moje naredbe su razumne.

– A moje zahadjanje sunca? – opomene ga mali princ, ki nikada nije zabio jednoč postavljeno pitanje.

– Imat ćeš svoje zahadjanje sunca. Zapovidat ću je. Ali po mojoj vladarskoj mudrosti ću čekati na dobre prilike za to.

– Kad će to biti? – upita se mali princ.

– Hm! Hm! – odgovori mu kralj, ki prvo pogleda jedan veliki kalendar – hm! hm! to će biti oko... oko... to će biti navečer oko sedam i četrdeset! I vidit ćeš, kako ćedu me lipo poslušati.

Mali princ zine. Bilo mu je žao, da nije dostao svoje zahadjanje sunca. A zvana toga mu je bilo jur i malo dugčas:

– Ovde već nimam posla – reče on kralju. – Ja ću opet projti!

– Neka projti – odgovori kralj, ki je bio jako gizdav, da ima jednoga podanika. – Neka projti, postat ćeš moj ministar.

– Ministar čega?

– Pak... pravosudja!

– Ali nijednoga nije ovde, komu bi mogli suditi!

– Ne zna se – reče mu kralj. – Još nisam obišao moje kraljevstvo. Jako star sam, za koles nije mjesta, a od hodanja nastanem trudan.

– Oh! Ali ja sam jur vidio – reče mali princ, ki se nagne, da baci još jedan pogled i na drugu stran planeta. – Ni onde nije nikoga...

– Onda ćeš suditi sâm sebi – odgovori mu kralj. – To je najteže. Mnogo teže je suditi samomu sebi nego suditi drugim. Ako ti se ugoda, da sâm sebi dobro sudiš, onda si pravi mudrac.

– Ja – reče mali princ – ja morem sebi suditi bilo kade. Zato nije potribno, da živim ovde.

– Hm! Hm! – reče kralj – mislim, da je ovde na mojem planetu kade-tade neki stari štakor. Čujem ga u noći. Mogao bi suditi tomu staromu štakoru. Ti ćeš ga osuditi na smrt od časa do časa. Tako će njegov žitak odvisiti od tvoje pravice. Ali svaki put ćeš ga pomilovati, da bi ga očuvao. Ar on je ovde jedini.

– Ja ne kanim osudjivati na smrt – odgovori mali princ – i zaistinu kanim projti.

– Ne – reče mu kralj.

Ali mali princ, ki je jur bio završio svoje priprave za put, nikako nije kanio rastužiti staroga vladara:

– Ako Vaše Veličanstvo kani, da budem veljek poslušan, neka mi daje neku razumnju zapovid. Neka mi, na primjer, zapovida, da otputujem još u ovoj minuti. Čini mi se, da su uvjeti za to povoljni...

Pokidob kralj ništa ne odgovori, mali princ pričeka malo, onda zdahne i otpravi se na put...

– Imenujem te svojim poslanikom – se onda pašći kralj, da zavikne za njim.

Ponašao se je kot da ima zaistinu veliki autoritet.

„Odrašćeni su jako čudni“, reče mali princ sâm sebi na svojem putovanju.

Na drugom planetu je živio neki oholnjak:

– Ah! Ah! Ovo je jedan poštovatelj došao na pohod! – krikne oholnjak jur zdaleka, čim zagleda maloga princa.

Ar za oholnjake su svi drugi ljudi poštovatelji.

– Dobar dan – reče mali princ. – Smišnu krljaču imate.

– Ova je za pozdrave – odgovori mu oholnjak. – Da bi mogao pozdravljati kad mi kliču. Nažalost, ovde nikada nigdor ne prohadja.

– Ah tako? – reče mali princ, ki ništa nije razumio.

– Zabožaj – mu zatim tanači oholnjak.

Mali princ zaboža. Oholnjak skromno odzdravi i podigne krljaču.

„Ovo je zabavnije nego pohod kralju“, si misli mali princ. I on opet zaboža. Oholnjak opet odzdravi i podigne krljaču.

Nakraj pet minut vježbanja je maloga princa utrudila jednostavnost te igre:

– A ča bi morao učiniti, da krljača padne? – upita on.

Ali oholnjak ga nije čuo. Oholi ljudi svenek čuju samo pohvale.

– Ti me zaistinu jako poštuješ? – upita on maloga princa.

– Ča znači poštovati?

– Poštovati znači priznati, da sam ja najlipši, najbolje obličén, najbogatiji i najspametniji človik na ovom planetu.

– Ali ti si sâm na ovom planetu!

– Učini mi ti zadovoljstvo! Svejedno me poštuj!
– Poštujem te – reče mali princ i malo digne ramena – ali zač ti je to toliko važno?

I mali princ pobigne.

„Odrašćeni su zaistinu čudni“, jednostavno reče mali princ sâm sebi na svojem putovanju.

Na dojučem planetu je živio neki pijanac. Ta pohod je bio jako kratak, ali je duboko rastužio maloga princa:

– Ča ti ovde djelaš? – upita on pijanca, koga najde kot muče sidi pred cijelim redom praznih i cijelim redom punih flašov.

– Pijem – odgovori pijanac turobno.

Zač piješ? – upita ga mali princ.

– Da zabim – odgovori mu pijanac.

– Ča da zabiš? – upitao se je mali princ, komu ga je bilo jur žao.

– Da zabim, da se sramujem – valuje pijanac i spusti glavu.

– Zač se sramuješ? – informirao se je mali princ u želji, da mu pomore.

Sram me je, da pijem! – završi pijanac i čisto zamukne.

A mali princ pobigne zbunjen.

„Odrašćeni su zaistinu jako, jako čudni“, reče on sâm sebi na svojem putovanju.

Na četvrtom planetu je živio neki poslovni človik. Ta je bio tako zaposlen, da još ni glavu nije podignuo, kad je mali princ došao.

– Dobar dan – reče mu ov. – Ugasila vam se je cigareta.

– Tri i dva su pet. Pet i sedam dvanaest i tri petnaest. Dobar dan. Petnaest i sedam dvadeset dva. Dvadeset dva i šest dvadeset osam. Nimam vrimenta, da ju nanovič zapalim. Dvadeset šest i pet trideset jedan. Uh! To je, ada, petsto jedan milijon šeststo dvadeset dvi tisuć i sedamsto trideset jedan.

Petsto milijon čega?

– Ha? Još si svenek ovde? Petsto jedan milijon... ne znam već čega... Toliko posla imam! Ja sam ozbiljan človik, ne bavim se dičarijama! Dva i pet su sedam...

– Petsto jedan milijon čega? – ponovi mali princ, ki nikada u životu nije odustajao od pitanja, ko je jednoč postavio.

Poslovni človik podigne glavu:

– Kroz pedeset četira ljeta, koliko živim na ovom planetu, su me samo trikrat bludili. Prvi put je to bilo pred dvadeset dvimi ljeti, kad je neki kebar pao, Bog zna odakle. Toliko je larmao, da sam četire puti načinio falingu u zbrajanju. Drugi put je to bilo pred jedanaestimi ljeti, kad me je zgrabila reuma. Premalo se gibljem. Nimam vrimenta za šetnju. Ja sam ozbiljan človik. I ovo... sada, treći put! Rekao sam, ada, petsto jedan milijon...

– Milijon čega?

Poslovni človek razumi, da zaistinu nije ufanja, da će ga ostaviti u miru:

– Milijon onih malih dugovanj, ka kadakoč vidimo na nebu.

– Mušice?

– Ali ne, mala dugovanja, ka se svitu.

– Pčele?

– Ali ne. Mala zlatna dugovanja, o ki sanjaru ništvidnjaki. Ali ja sam ozbiljan človek! Ja nimam vrimenta za sanjarenje.

– Ah! Zvijezde?

– Da, to ćedu naredno biti zvijezde.

– I ča djelaš s petstotimi milijoni zvijezdami!

– Petsto jedan milijon šesto dvadeset dvi tisuć sedamsto trideset jedan. Ja sam ozbiljan človek, ja sam točan.

– I ča djelaš s timi zvijezdami?

– Ča s njimi djelam?

– Da.

– Ništa. Posjedujem je.

– Ti posjeduješ zvijezde?

– Da.

– Ali ja sam jur vidio jednoga kralja, ki...

– Kralji ništa ne posjeduju. Oni „vladaju nad“. To je jako velika razlika.

– A čemu ti služi, da posjeduješ zvijezde?

– To me čini bogatim.

– A čemu ti služi, da si bogat?

– Da kupujem druge zvijezde, ako negdo ke najde.

„Ov, ovde“, si sâm sebi veli mali princ, „ov misli malo kot on moj pijanac.“

On mu med tim postavi još nekoliko pitanj:

– Kako človik more posjedovati zvijezde?

– A čije su one? – zlovoljno odgovori poslovni človik.

– Ne znam. Ničije.

– Onda su moje, ar sam ja na to prvi mislio.

– A to je dosta?

– Sigurno. Ako najdeš dijamant, ki nije ničiji, onda je tvoj. Ako najdeš otok, ki nije ničiji, onda je tvoj. Ako prvi dojdeš na neku misao, ti si ju daš patentirati: onda je tvoja. A ja, ja posjedujem zvijezde, ar nikomu prije mene nije ni palo na pamet, da je prisvoji.

– To je istina – reče mali princ. – I ča s njimi djelaš?

– Upravljam je. Brojim je i prebrojavam je – reče poslovni človik. – To je teško. Ali ja sam ozbiljan človik!

Mali princ još nije bio zadovoljan.

– Ako imam svileni rubac, ga morem motati okolo vrata i ga sobomzeti. Ako imam kiticu, ju morem otkinuti i sobomzeti. Ali ti ne moreš pobrati zvijezde!

– Ne, ali ja je morem staviti u banku.

– Ča to znači?

– To znači, da na kusiću papira napišem broj mojih zvijezdov. A zatim ta papirić zaključam u ladicu.

– I to je sve?

– To je dosta.

„To je zabavno“, pomisli mali princ. „To je skoro pjesnički. Ali nije uprav ozbiljno.“

Mali princ je o ozbiljni dugovanji mislio čisto drugačije nego odraščeni ljudi.

– Ja – reče on još – imam kiticu, ku svaki dan poljivam. Imam tri vulkane, ke čistim svaki tajedan. Čistim i on ugašeni vulkan. Nikada se ne zna. I za moje vulkane i za moju kiticu je hasnovito, da je posjedujem. Ali ti zvijezdam nisi od nikakove hasni...

Poslovni človek otvori usta, ali mu nikakov odgovor ne pade na pamet, i mali princ pobigne.

„Odraščeni su zaistinu čisto neobični“, jednostavno reče on sâm sebi na svojem putovanju.

Peti planet je bio jako osebit. Bio je najmanji od svih. Na njem je bilo samo mjesta za jedan lampuš i človika, ki ga nažiga. Mali princ nikako nije mogao sebi razložiti čemu služi lampuš i takov človik kade na nebu, na jednom planetu prez hiž, prez stanovnikov. Ali on reče u sebi:

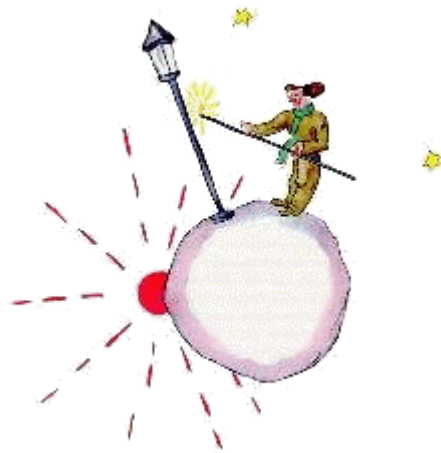
„Moguće da je ta človik nešto pobludjen. Ali ipak je manje pobludjen nego on kralj, on oholnjak i on poslovni človik i on pijanac. Njegov posao barem ima neki smisao. Kad nažge lampuš, čini se, kot da je nažgao još jednu zvijezdu ili kot da je otvorio još jednu kiticu. Kad ugasi lampuš, onda zaspu katica ili zvijezda. To je jako lipo zanimanje. Zaistinu je hasnovito, ar je lipo.“

Kad je došao na planet, je on s poštovanjem pozdravio onoga človika:

- Dobar dan! Zač si uprav ugasio lampuš?
- Takova je zapovid – mu odgovori človik. – Dobar dan.
- Ča je to, zapovid?
- Zapovid, da ugasim lampuš. Dobar večer.

I on je ju opet nažgao.

- Ali zač si ju uprav opet nažgao?
- Takova je zapovid – odgovori on človik.
- Ne razumim – reče mali princ.

Strašna je ova moja služba.

– Ovde ništa nije za razumiti – reče človik. – Zapovid je zapovid. Dobar dan.

I on opet ugasi svoj lampuš.

Zatim si otare čelo črljenim kockastim rupčacem.

– Strašna je ova moja služba. Nekada je još imalo smisla. Gasio sam ga jutro, a nažigao navečer. Ostatak dana sam počivao, a ostatak noći spavao...

– A odonda se je zapovid preminila?

– Zapovid se nije preminila – reče človik. – U tom je i tragedija! Planet se od ljeta do ljeta sve brže okreće, a zapovid se nije preminila!

– Pak? – reče mali princ.

– Pak pokidob, da se sada obraća jedanput u minuti, nimam već ni sekunde počivka. Nažigam i gasim jedanput u minuti!

– To je smišno! Dani kod tebe duraju jednu minutu!

– To uopće nije smišno – reče človik. – Ovako ov naš razgovor dura jur misec dan dugo.

– Misec dan?

– Da. Trideset minut. Trideset dan! Dobar večer.

I on nanovič nažge svoj lampuš.

Mali princ ga pogleda i ćutio je, da ima toga človika rado, ki tako vjerno ispunjavao zapovid. On se spominja zahadjanj sunca, ka je nekada iskao i zbog kih je rukao svoj stolac. Htio je pomoći svojemu prijatelju:

– Znaš... reći ću ti kako ćeš se moći odmoriti, ako budeš kanio...

– Ja to svenek kanim – reče človik.

Ar človik kočkrat more u isti čas biti i vjeran i lijen.

Mali princ nastavi:

– Tvoj planet je tako mali, da moreš u tri koraki pojt i okolo njega. Moraš samo polako hoditi, da budeš svenek na suncu. Kad se kaniš odmarati, onda hodi... i dan će durati kako dugo ti kaniš.

– To mi neće čuda pomoći – reče človik. – Najdraže u žitku mi je spavanje.

– Onda nije pomoći – reče mali princ.

– Nije pomoći – reče človik. – Dobar dan!

I on ugasi svoj lampuš.

„Ovoga človika bi svi oduravali“, reče sebi mali princ kad je putovao dalje, „i kralj, i oholnjak, i pijanac i poslovni človik. A za mene je on jedini, ki mi se ne čini smiješnim. Morebit zbog toga, ar se on bavi drugim i dugovanjima, a ne samim sobom.“

Žalosno zdahne i još reče sebi:

„Ov je jedini, s kim bi se bio mogao sprijateljiti. Ali njegov planet je zaistinu premaljućak. Nije mjesta za dvime...“

Ča se mali princ sâm sebi nije usudjivao priznati je bilo to, da je za tim blaženim planetom tugovao, najveć zbog onih tisuć četiristo četrdeset zahadjanj sunca u dvadeset četiri uri!

Šesti planet je bio deset puti veći. Na njem je stanovao stari človik, ki je pisao neizmjerne knjige.

– Glej! Istraživač! – zavikne on kad zagleda maloga princa.

Mali princ se sjede na stol i malo odahne. Bio je jur toliko putovao!

– Odakle dohadjaš? – upita ga stari gospodin.

– Kakova je to debela knjiga? – reče mali princ. – Ča vi ovde djelate?

– Ja sam geograf – reče stari gospodin.

– Ča je to geograf?

– To je učenjak, ki zna kade se nahadjaju morja, rijeke, gradi, brigi i pustine.

– To je jako zanimljivo – reče mali princ. – To je konačno pravo zvanje! – I on baci pogled oko sebe po geografovom planetu. Nikada još nije bio vidio tako veličanstven planet.

– Vaš planet je jako lip. Imate na njem oceanov?

– Ja to ne morem znati – reče geograf.

– Ah! – (Mali princ je bio razočaran.) – A planin?

– Ja to ne morem znati – reče geograf.

– Ali vi ste geograf! – A gradov, rijekov ili pustin?

– Ni to ne morem znati – reče geograf.

– Ali vi ste geograf!

– Točno – reče geograf – ali ja nisam istraživač. Uopće nam manjkaju istraživači.

Neće znamda geograf brojiti grade, rijeke, brige, morja, oceane i pustine. Geograf je prevažna ličnost, da bi se potipao. On ne napušta svoj pisaći stol. Ali on se druži s istraživači. Spitkova je i bilježi njeve utiske. Pak ako se bilješke jednoga od njih učinu zanimljive, geograf daje ispitati karakterne osobine istraživača.

– Zač to?

– Zato ar bi istraživač, ki laže, izazvao prave nesriće u geografskimi knjigami. Isto i istraživač, ki preveć pije.

– A zač? – upita mali princ.

– Zato ar pijanci sve vidu dupljasto. Takov geograf bi zabilježio dva brige onde, kade je samo jedan.

– Poznam nekoga – reče mali princ – ki bi bio čemeran istraživač.

– To je moguće. Ali kad se čini, da su karakterne osobine nekoga istraživača dobre, onda se ispituje njegovo otkriće.

– Se ide pogledati?

– Ne. To je prekomplicirano. Ali od istraživača se potribuje, da daje dokaze. Ako ide, na priliku, za otkriće nekoga velikoga briga, se od njega potribuje da s njega doprimi veliko kamenje.

Geograf najednoč pokazuje jako veliko zanimanje.

– Ali ti, ti dohadjaš zdaleka! Ti si istraživač! Opisat ćeš mi svoj planet!

I geograf otvori registrarnu knjigu i zašpiči olovku. Povidanje istraživača se bilježi prvo olovkom. Do zapisanja tintom se čeka, dokle istraživač ne doprimi dokaze.

– Ada? – upita geograf.

– Oh! Kod mene doma – reče mali princ – nije čuda zanimljivoga, sve je tako maljucko. Imam tri vulkane. Dva žive i jednoga ugašenoga. Ali nikada se ne zna.

– Nikada se ne zna – reče geograf.

– Imam i jednu kiticu.

– Mi ne bilježimo kitice – reče geograf.

– Ali zač to? To je uprav najlipše!

– Zato ar su kitice prolazne.

– Ča znači „prolazno“?

– Geografske knjige – odgovori geograf – su najdragocjenije od svih knjig. One nikada ne zastarivaju. Jako rijetko se stane, da brig premine svoje mjesto. Jako rijetko se stane, da se neki ocean isuši. Mi zapisujemo ono, ča je vječno.

– Ali ugašeni vulkani se moru opet prebuditi – prekine ga mali princ. – Ča znači „prolazno“?

– Je li su vulkani ugašeni ili živi, to nam je svejedno – reče geograf. – Nam je važan brig. On se ne minja.

– Ali ča znači „prolazno“? – ponovi mali princ, ki nikada u svojem životu nije odustajao od pitanja, ko je jednoč postavio.

– To znači „postoji pogibelj, da toga vrijeda već neće biti“.

– Postoji pogibelj, da moje kitice vrijeda neće biti?

– Dabome.

„Moja kitica je prolazna“, reče mali princ sâm sebi, „ona ima samo četire trne, da se brani protiv svita! A ja sam ju ostavio doma potpuno samu!“

To je bilo prvi put, da se je počeo kajati. Ali onda se opet ohrabri:

- Ča bi mi Vi tanačili, kamo bi morao pojti? – upita on.
– Na planet Zemlju – odgovori mu geograf. – On uživa dobar glas...
I mali princ krene na put i pritom misli na svoju kiticu.

Sedmi planet je bila, ada, Zemlja.

Zemlja nije bila kakov planet! Računa se, da je na njoj sto jedanaest kraljev (a da se pritom, bome, ne zabi na črnačke kralje), sedam tisuć geografov, devetsto tisuć poslovnih ljudi, sedam i pol milijoni pijancev, tristo jedanaest milijoni oholnjakov, to su oko dvi milijarde odrašćenih ljudi.

Da bi si vi mogli predstaviti veličinu Zemlje, reći ću vam, da je na njoj pred otkrićem električne energije na svi šesti kontinenti bila u službi cijela armija od četiristo šezdeset i dvi tisuć petsto jedanaest ljudi za nažiganje lampušev.

Iz neke daljine je to bio krasan pogled. Pokreti te armije su bili jednaki kot pokreti nekoga opernoga baleta. Ov tanac bi počeli nažigači Novoga Zelanda i Australije. Kad su nažgali svoje lampuše, bi oni išli spavati. Zatim bi u tom plesu došli na red nažigači iz Kine i Sibirije. Onda bi i oni skrsnuli za kulisom. Onda bi nastupili nažigači iz Rusije i Indije. Za njimi oni iz Afrike i Europe. Potom oni iz Južne Amerike. Pak oni iz Sjeverne Amerike. I nikada se ne bi vkanili kim redom moraju stupiti na pozornicu. To je bilo veličanstveno.

Samo nažigači jedinoga lampuša na Sjevernom polu i njegov koleg, nažigač jedinoga lampuša na Južnom polu su uživali žitak prez posla i skrbi: oni su djelali dvakrat u ljetu.

Kad človik kani biti duhovit, mu se stane i to, da malo slaže. Nisam bio čisto iskren, kad sam vam povidao o nažigači. Tim sam u pogibelji, da davam nepravilne podatke o našem planetu onim, ki ga ne poznaju. Ljudi zauzimaju jako malo mjesta na Zemlji. Ako bi dvi milijarde stanovnikov, ki naseljavaju Zemlju, stajale na noga i malo stisnuto, kot na kakovom narodnom spravišću, lako bi je mogli smjestiti na trg

dvadeset milj dug i dvadeset milj širok. Človičanstvo bi se moglo zgnjaviti na najmanji otočić u Tihom oceanu.

Odrašćeni vam to, bome, nećedu vjerovati. Oni zamišljaju, da tribaju čuda mjesta. Gledaju sebe važnim, kot baobabi. Svitujte im, ada, da si to izračunaju. Oni obožavaju broje, pak će im se to viditi. Ali vi nekate gubiti vrime još i na to. To nije potribno. Imajte povjerenja u mene.

Jednoč na Zemlji, mali princ se je strašno začudio, da nikoga nije vidio. Bio se je prestrašio, da se je vkanio u planetu, kad se neki prstanj u farbi miseca gibao u pijesku.

- Laku noć – reče mali princ za svaki slučaj.
- Laku noć – reče kača.
- Na ki planet sam to pao? – upita mali princ.
- Na Zemlju, u Afriku – odgovori kača.
- Ah!... Na Zemlji, ada, nijednoga nije?
- Ovo je pustina. Nikoga nije u pustina. Zemlja je velika – reče kača.

– Čudna si ti živina – reče joj nazadnje – tanka kot prst...

Mali princ se sjede na kamen i podigne oči prema nebu:

– Pitam se – reče on – se zvijezde svitu zato, da bi jednoga dana svaki mogao najti svoju. – Pogledaj moj planet. Uprav je iznad nas... Ali kako je daleko!

– Lip je – reče kača. – Zač si došao simo?

– Imao sam poteškoće s jednom kiticom – reče mali princ.

– Ah! – začudi se kača.

I oni zamuknu.

– Kade su ljudi? – konačno nastavi mali princ. – Človik je malo osamljen u pustini...

– Človik je sâm i med ljudi – veli kača.

Mali princ je dugo gledao kaču:

– Čudna si ti živina – reče joj nazadnje – tanka kot prst...

– A ipak sam moćnija nego kraljevski prst – reče kača.

Mali princ se nasmiši.

– Nisi ti jako moćna... još ni nog nimaš... ne moreš ni putovati...

– Morem te otprimiti dalje nego brod – reče kača.

Ona se omota oko košćice maloga princa kot zlatna narukvica.

– Koga ja dotaknem, ta se vraća u zemlju, iz ke je došao – doda ona. Ali ti si čist, ti dohadjaš s jedne zvijezde...

Mali princ joj ne odgovori.

– Žao mi te je, tako slaboga na ovoj Zemlji od granita. Ja ti morem pomoći jednoga dana, ako budeš jako željan tvojega planeta. Morem...

– Oh! Razumio sam jako dobro – reče mali princ – ali zač svenek govoriš tajnovito?

– Ja razvezujem sve tajne – reče kača.

I oni zamuknu.

Mali princ je pregazio pustinu i strefio samo jednu kiticu. Kiticu sa trimi laticami, čisto siromašnu...

– Dobar dan – reče mali princ.

– Dobar dan – reče kitica.

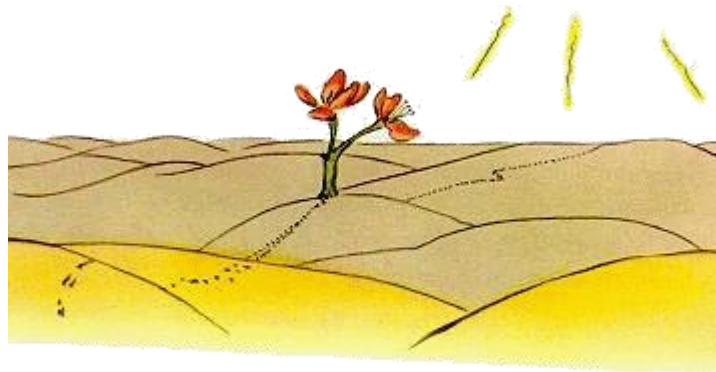
– Kade su ljudi? – uljudno upita mali princ.

Kitica je jednoč bila vidila neku karavanu kako prohadja.

– Ljudi? Mislim, da ih je pet ili šest. Vidio sam je jur pred ljeti. Ali nikada ne znaš kade ćeš je najti. Bludu kako je vjetar nosi. Prez žilja su, a to im jako pači.

– Zbogom – reče mali princ.

– Zbogom – reče kitica.

Mali princ je splaznio na neki visoki brig. Jedine brige, ke je on poznao, su bili oni tri vulkani, ki su mu bili samo do koljena. A ugašeni vulkan mu je služio kot stolčac. „S ovako visokoga briga“, reče on sebi, „ću jednim pogledom viditi cijeli planet i sve ljude...“ Ali vidio je samo oštre kamene vrhe.

– Dobar dan – reče on za svaki slučaj.

– Dobar dan... Dobar dan... Dobar dan... – odgovori odziv.

– Gdo ste vi? – upita mali princ.

Gdo ste vi... Gdo ste vi... Gdo ste vi... – odgovori odziv.

– Budite mi prijatelji, ja sam sâm – reče on.

– Ja sam sâm... Ja sam sâm... Ja sam sâm... – odgovori odziv.

Cijel planet je suh, šiljast i slan.

„Kako čudan planet!“ pomisli on onda. „Cijel planet je suh, šiljast i slan. I ljudi nemaju fantazije. Ponavljaju ono, ča im se veli... Doma sam imao jednu kiticu: ona je svenek prva govorila...“

Stalo se je, da je mali princ po dugom hodu po pijesku, skalina i snigu konačno našao neku cestu. A sve ceste peljaju k ljudem.

– Dobar dan – reče on.

Onde je bio vrt pun cvatućih rož.

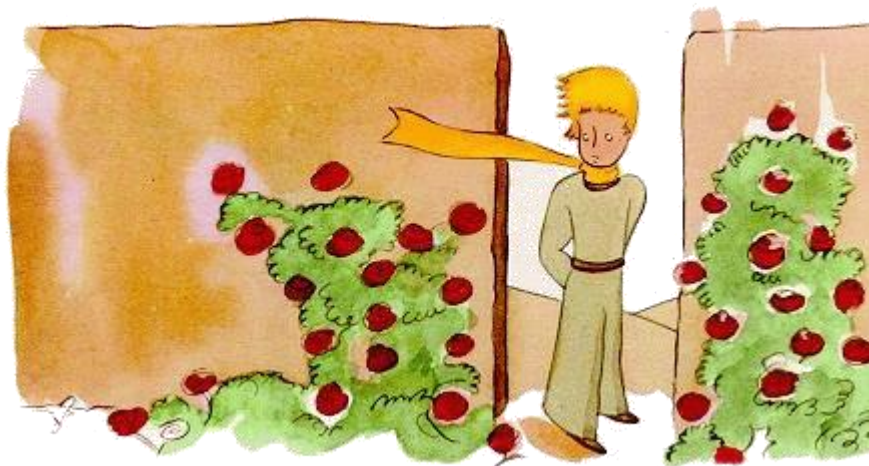
– Dobar dan – odzdravu rože.

Mali princ je pogleda. Sve su bile spodobne njegovoj kitici.

– Gdo ste vi? – upita je jako začudjeno.

– Mi smo rože – velu rože.

– Ah! – reče mali princ...

I ćutio se je jako nesrićan. Njegova kitica mu je povidala, da je ona jedina svoje vrsti na cijelom svitu. A ovde ih je pet tisuć, sve jednake, u jednom jedinom vrtu!

„Jako bi se jadala ako bi ovo vidila“, reće on u sebi... „strašno bi se zakašljala i pričinjala bi se, da umira, to sve samo, da se ne bi blamirala. A ja bi se morao pričinjati, da ju podvaram, ar bi drugače sama sebi dopustila, da umre, a to bi i mene osramotilo...“

Zatim on još reće sebi: „Vjerovao sam, da sam bogat zato, ar imam jedinstvenu kiticu, a zapravo imam samo običnu rožu. Tim da imam nju i moje tri vulkane, ki mi sežu do koljena i od kih se je jedan morebit za svenek ugasio, tim zapravo nisam jako važan princ...“ I legao se je u travu i zaplakao.

I legao se je u travu i zaplakao.

U tom hipcu se pojavi lesica.

– Dobar dan – reče lesica.

– Dobar dan – ljubezno odgovori mali princ, ki se okrene ali ništa ne vidi.

– Ja sam ovde – reče neki glas – pod jabukom...

– Gdo si ti? – upita mali princ. – Jako si lipa...

– Ja sam lesica – reče lesica.

– Dojdi pak ćemo se igrati – joj predloži mali princ. – Tako sam tužan...

– Ne morem se s tobom igrati – reče lesica. – Nisam upitomljena.

– Ah, oprost! – reče mali princ.

Ali, po nekom razmišljanju, on doda:

– Ča znači „upitomi“?

– Ti nisi odavle – reče lesica – ča išćeš?

– Išćem ljude – reče mali princ. – Ča to znači „upitomi“?

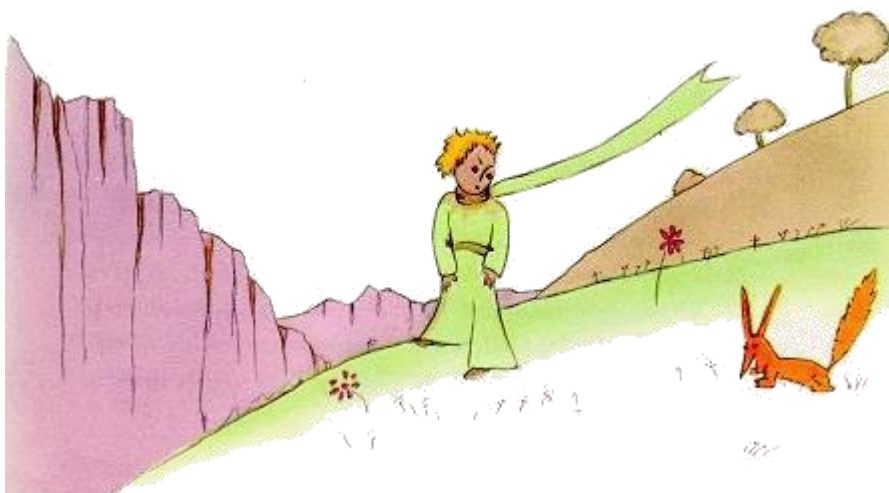
– Ljudi – reče lesica – imaju puške i striljaju. To je jako nezgodno! Oni imaju i kokoše. Jedino to je zanima. Išćeš kokoše?

– Ne – odgovori mali princ. – Ja išćem prijatelje. Ča to znači „upitomi“?

– To je nešto jur zdavno zabljeno – reče lesica. – To znači „bolje upoznati/nastati pitom“.

– Bolje upoznati?

– Sigurno – reče lesica. – Ti si za mene samo mali dičak spodoban sto tisuć malim dičakom. I ja tebe ne tribam. A ni ti mene ne tribaš. Ja sam za tebe samo lesica spodobna sto tisuć drugim lesicam. Ali ako me upitomiš, bit ćemo zaistinu potrebni jedan drugomu. Ti ćeš za mene biti jedini na svitu. Ja ću za tebe biti jedina na svitu...

– Polako te razumim – reče mali princ. – Postoji jedna kitica... i mislim, da me je ona upitomila...

– To je moguće – reče lesica. – Na Zemlji je svega mogućega...

– Oh, to nije na Zemlji – reče mali princ.

Činilo se je, da je lesica jako znatiželjna:

– Na nekom drugom planetu?

– Da.

– Je na tom planetu lovcev?

– Ne.

– To je zanimljivo! A kokoš?

– Ne.

– Ništa nije perfektno – zdahne lesica.

Ali lesica produžuje svoju misao:

– Moj žitak je dugočasan. Ja lovim kokoše, ljudi lovu mene. Sve kokoše su si spodobne i svi ljudi su si spodobni. Meni je, ada, malo dugčas. Ali, ako me ti upitomiš, će moj žitak biti pun sunca. Upoznat ću zvuk tvojega koraka, ki će se razlikovati od svih drugih. Drugi koraci me tiraju pod zemlju. Tvoj će me kot muzika opet mamiti iz brloga [brlog, Tierbau]. I onda pogledaj! Vidiš, onde prik, ona žitna polja? Ja ne jim kruh. Žito meni ništa ne znači. Žitna polja me na ništa ne spominjaju. To je turobno! Ali tvoji vlasi su zlate boje kot žito. Bit će onda divno

kad me upitomiš. Zlata boja žita će me spominjati na tebe. I sušljanje vjetra u žitu će mi nastati drago...

Lesica zamukne i dugo gleda maloga princa.

– Prosim te... upitomi me! – reče ona.

– Jako rado – odgovori mali princ – ali nimam čuda vrimena. Moram najti prijatelje i još upoznati čuda dugovanj.

– Človik poznaje samo to, ča upitomi – reče lesica. – Ljudi već nimaju vrimena, da bi bilo ča upoznavali. Oni kupuju sve gotovo kod trgovcev. Ali pokidob, da se prijatelji ne moru kupiti u trgovina, ljudi već nimaju prijateljev. Ako ti kaniš prijatelja, upitomi me!

– Ča moram činiti? – upita mali princ.

– Moraš biti jako strpljiv – odgovori lesica. – Prvo ćeš se sjesti malo dalje od mene u travu. Ja ću te pomuče gledati, krajičkom oka, a ti nećeš ništa reći. Govor je izvor svih nesporazumov. Ali svakoga dana ćeš se moći sjesti malo bliže...

Drugi dan jutro je mali princ opet došao najzad.

– Bolje bi bilo ako bi bio došao u isto vrime – reče lesica. – Ako budeš dohadjao, na peldu, u četiri ura otpodne, ću se ja jur od tri ura početo veseliti. Čim već vrimena projde, tim ću biti srićnija. U četiri ura ću se uzrujati i uznemiriti: spoznat ću cijenu sriće! Ali ako budeš dohadjao bilo kada, ja nikada neću znati, za ku uru moram pripraviti srce... Zbog toga su tako potribni pravi običaji.

– Ča je to običaj? – upita mali princ.

– I to je nešto zdavno zabljeno – reče lesica. – To je ono, ča jedan dan razlikuje od drugih, jednu uru od drugih ur. Kod mojih lovcev, na priliku, postoji jedan običaj. Oni četvrtak tancaju sa seoskimi divojkama. Zato je četvrtak divan dan! Ja se odšetam sve do vinograda. Ako bi lovci tancali bilo kada, svi dani bi bili spodobni, a ja ne bi imala praznikov.

Tako mali princ upitomi lesicu. A kad se je približila ura rastanka:

– Ah! – reče lesica... – Plakat ću se.

– Sama si si kriva – reče mali princ – ja ti nisam željio nikakovo zlo, ali ti si kanila, da te upitomim...

– Sigurno – reče lesica.

– Ali sada ćeš se plakati! – reče mali princ.

– Dabome – odgovori lesica.

– Tim ništa nisi dobila!

– Dobila sam – reče lesica – zbog boje žita.

Zatim on još doda:

– Poj opet gledati rože. Razumit ćeš, da je tvoja jedinstvena na svitu. Zatim se vrati, da mi veliš zbogom, a ja ću ti darovati jednu tajnu.

Mali princ je prošao opet gledati rože.

*Ako budeš dohadjao, na peldu, u četiri ura otpodne,
ću se ja jur od tri ura početo veseliti.*

– Vi uopće niste spodobne mojoj roži, vi još niste ništa – reče im on. Nigdor vas nije upitomio, a ni vi se niste nikomu upitomile. Vi ste takove kot je bila moja lesica. Ona je bila lesica, spodobna sto tisuć drugim lesicam. Ali mojim trudom je nastala moja prijateljica i ona je sada jedinstvena na svitu.

Rože je bilo jako sram.

– Vi ste lipe, ali prazne – im on još reče. – Za vas človik ne more umriti. Sigurno, običan prolaznik bi mogao misliti, da je moja roža vam spodobna. Ali ona sama je važnija nego vi sve skupa, ar je ona ta, ku sam poljao. Zato ar je ona ta, ku sam ja stavio pod stakleni zvon. Zato ar je ona ta, ku sam ja obranio zaklonom. Zato ar je ona ta, zbog ke sam poubijao gusinke (zvana dvi-tri, ke sam ostavio, da budu metulji). Zato ar je ona ta, ku sam čuo kako se tuži, hvali, ili kako kadakoč i muči. Zato ar je to moja roža.

I on se vrati lesici.

– Zbogom – reče on...

– Zbogom – reče lesica. – Ovo je moja tajna. Jako je jednostavna: človik samo srcem dobro vidi. Sve važno je za oči nevidljivo.

– Sve važno je za oči nevidljivo – ponovi mali princ, da bi si zapametio.

– Vrime, ko si izgubio za svoju rožu, zbog toga ti je ta tvoja roža tako važna.

– Vrime, ko sam izgubio za moju rožu... – ponovi mali princ, da bi si zapametio.

– Ljudi su zabili ovu istinu – reče lesica. – Ali ti ju ne smiš zabiti. Ti postaneš za svenek odgovoran za ono, ča si upitomio. Ti si odgovoran za svoju rožu...

– Ja sam odgovoran za moju rožu... – ponovi princ, da bi si zapametio.

– Dobar dan – reče mali princ.

– Dobar dan – odgovori skretničar [Weichensteller].

– Ča to djelaš? – upita ga mali princ.

– Sortiram putnike u pakete od tisuć ljudi – reče skretničar. – Šaljem vlake, ki je odnesu, jednoč na desno, jednoč na livo.

I jedan rasvitljeni brzi vlak, tutnjeći kot grmljavina, zatrese skretničarevu kućicu.

– Strašno se pašću – reče mali princ. – Kamo kanu?

– To ni vlakovodja ne zna – reče skretničar.

I u suprotnom smiru zatutnji drugi rasvitljeni brzi vlak.

– Ča se jur vraćaju? – upita mali princ.

– To nisu isti ljudi – reče skretničar. – To je minjanje.

– Ča im nije bilo po volji onde kade su bili?

– Človiku nigdar nije po volji, bar kade je – reče skretničar.

Onda zagrmi i treći rasvrtljeni brzi vlak.

– Ča ovi gonu one prve putnike? – upita mali princ.

– Ništa oni ne gonu – reče skretničar. – Oni nutri spavaju ili zišu. Samo dica pritišću nose na obločna stakla.

Samo dica znaju kamo kanu – reče mali princ. – Dica trošu vrime za neku krpenu lutku, pak im brzo postane jako važna, a ako im ju ki zame, onda se plaču...

– Dica imaju sriću – reče skretničar.

– Dobar dan – reče mali princ.

– Dobar dan – odgovori trgovac.

Trgovao je sa zvanarednimi tabletami za gašenje žaje. Požrkneš jednu u tajednu i onda već ne ćutiš potrebu za pilom.

– Zač ti to prodavaš? – upita ga mali princ.

– Tako se prišpori čuda vrimena – reče trgovac. – Stručnjaki su izračunali. Prešporu se pedeset i tri minute u tajednu.

– I ča djelaš s timi pedeset i trimi minutami?

– Djelaš ča te je volja?...

„Ako bi ja imao pedeset tri minute slobodnoga vrimena“ – reče sebi mali princ – „prošao bi čisto polako nekomu zdencu...“

Bilo je to osmoga dana, da mi se je dogodio kvar u pustini i uprav sam čuo priču o trgovcu, kad sam popio posljednji žrkalj svoje vodene rezerve:

– Ah! – rekao sam malomu princu – tvoje uspomene su jako lijepe, ali ja još nisam popravio zrakoplov, već nimam ništa za piti, pak bi i ja bio srićan, ako bi mogao čisto polako pojtiti nekomeu zdencu!

– Moja prijateljica lesica... – reče on.

– Mali moj, već nije govora o lesici!

– Zač?

– Zato ar človik more umriti od žaje...

On nije razumio moje razmišljanje pak mi odgovori:

– Dobro je, ako je človik imao prijatelja, još i kad mora umriti. Ja sam jako zadovoljan, da mi je lesica bila prijateljica...

„On i ne sluti pogibelj“, pomislio sam. „On nikada nije ni gladan ni žajan. Dosta mu je malo sunca...“

Ali on me pogleda i odgovori na moju misao:

– I ja sam žajan... hajdi, da poiščemo neki zdenac...

Prez ufanja sam odmahnuo rukom: nima smisla iskati zdenac na sriću u beskrajnoj pustini. Ali ipak smo se spravili na put.

Kad smo ure dugo hodili prez riči, spustila se je noć i zvijezde su se počele svititi. Gledao sam je kot u sanji, ar sam imao jur nešto temperature zbog žaje. Riči maloga princa su mi se motale po glavi:

– Ada i ti si žajan? – sam ga upitao.

Ali on ne odgovori na moje pitanje. On mi jednostavno reče:

– Voda more biti dobra i za srce...

Nisam razumio njegov odgovor, ali mućao sam... Dobro sam znao, da ga ne smim pitati.

Bio je trudan. Sjeo se je. Sjeo sam se uza njega. I po kratkom mućanju on još veli:

– Zvijezde su lipe, ar spominjaju na kiticu, ka se ne vidi...

Odgovorio sam „sigurno“ i prez riči sam gledao pješćane nabore u misećini.

– Pustina je lipa – doda on...

I to je bila istina. Svenek sam ljubio pustinu. Posadiš se na pješćanu dinu. Ništa ne vidiš. Ništa ne čuješ. A ipak se nešto svitljuca u tišini...

– Ono ća pustinu ćini lipom – reće mali princ – je znanje, da je u njoj negde shranjen zdenac...

Presenetio sam se, ar sam najednoć razumio to tajanstveno svitljucanje pijeska. Kad sam bio mali dićak, sam stanovao u jednoj staroj hiži, a legenda je povidala, da je u njoj shranjena neka dragocjenost. Sigurno, nigdor ju nikada nije otkrio, a morebit ju i nisu iskali. No, cijela hiža je bila na ta naćin zaćarana. Moja hiža je diboko u svojemu srcu skrivala jednu tajnu...

– Da – rekao sam malomu princu – je li su to hiža, zvijezde ili pustina, ono ća je ćini lipim, je nevidljivo!

– Drago mi je – reće on – da se slažeš s mojom lesicom.

Pokidob je mali princ zaspao, zeo sam ga ja u narućaj i krenuo sam dalje na put. Bio sam ganut. Ćinilo mi se je kot da nosim neki krhki kinć. Ćinilo mi se je još i, da nije bilo nićega krhkijega na Zemlji. Gledao sam u misećini to blijedo ćelo, te zaprte oći, te ćuparke, ki su lepršali u vjetru, i rekao sam si: „Ja ovde vidim samo omot. Ono najvaćnije je nevidljivo...“

Pokidob se je na njegovi poluotvoreni usnica pokazao skoro smišak, rekao sam si još: „Ono ća je tako jako ganutljivo kod ovoga maloga princa, to je njegova vjernost jednoj kitici, to je slika jedne rože, ka zraći u njemu kot plamen sviće, još i kad spava...“ I ćinilo mi se je, da je on sada još krhkiji. Sviće moramo dobro ćuvati: jedan jaći dah vjetra bi je mogao ugasiti...

I tako sam išao dalje i u zori sam našao zdenac.

– Ljudi se rivaju u brze vlake – reče mali princ – ali uopće ne znaju kamo kanu. Onda se jadaju i se obraćaju u krugu...

I doda:

– To se ne isplaća...

Zdenac, do koga smo bili došli, nije bio spodoban zdencem u Sahari. Saharski zdenci su obične školje, iskopane u pijesku. Ov je bio spodoban seoskomu zdencu. Ali ovde nije bilo nikakovoga sela i ja sam mislio, da sanjam.

– Zaistinu čudno – rekao sam malomu princu – sve je pripravno: koloturić, vidro i konopac...

On se nasmije, pobadne konopac, obraća koloturić. A koloturić zaškripi kot stara vjetarnica na krovu, ako je vjetar jur dugo spavao.

– Čuješ – reče mali princ – probudili smo ov zdenac, a on si je zajačio...

Nisam kanio, da se muči:

– Pusti mene – rekao sam mu – to je za tebe preteško.

Polako sam podizao vidro do kamenoga ruba. Čvrsto sam ga postavio na njega. U ušima mi je još brujila jačka koloturića, a u vodi, ka je još drhtala, sam vidio kako drhće sunce.

– Žajan sam te vode – reče mali princ – daj mi se napiti...

I ja sam razumio, ča je iskao!...

Zdizao sam vidro do njegovih usnic. Pio je zatvorenimi očima. Bilo je to kot neka tiha svetačnost. Ta voda je bila zaistinu drugačija od obične hrane. Bila je rodjena u hodu pod zvijezdami, u jački koloturića, u muki mojih ruk. Godila je srcu, kot dar. Isto tako su, kad sam još bio dičak, davale sviće na božićnom stablu, muzika polnoćice i nujnost veselih obrazov onu osebujnu lipotu svim mojim božićnim darom.

– Ljudi s tvojega planeta – reče mali princ – gaju pet tisuć rož u jednom jedinom vrtu... ali ne nahadjaju u tom ono, ča išću...

– Ne nahadjaju – odgovorim ja.

A zapravo bi mogli to ča išću najti u jednoj jedinoj roži ili u nešto vode...

– Sigurno – sam mu odgovorio.

I mali princ doda:

– Ali oči su slipe. Človik mora iskati srcem.

Napio sam se. Dihati sam mogao dobro. U zori ima pijesak farbu meda. Bio sam srićan i zbog te farbe meda. Zač sam onda morao ćutiti bol...

– Moraš ispuniti tvoje obećanje – mi tiho reče mali princ, ki se je opet posadio uz mene.

– Ko obećanje?

– Znaš... ona košarica za moju ovcu... ja sam odgovoran za tu kiticu!

Zeo sam iz džepa moje skice. Mali princ je zagleda i reče smijući se:

– Tvoji baobabi su malo spodobni glavam zelja...

– Oh!

A ja sam bio tako gizdav na baobabe!

– A lesica... nje uši... izgledaju skoro kot rogi... čuda predužički su!

I on se opet nasmije.

On se nasmije, pobadne konopac, obraća koloturic.

– Nepravićan si, mali moj, nikada nisam ništa znao slikati zvana kaće znutra i kaće zvana.

– Oh! Ne paći – reče on – dica ćedu se putiti.

I naslikao sam, ada, košaricu. I srce mi se je stegnulo dokle sam mu ju davao:

– Ti imaš neke plane, za ke ja ne znam...

Ali on mi ne odgovori. Veli mi:

– Znaš, moj pad na Zemlju... zutra će biti ljeto dan...

Zatim, po nekoj tišini, još veli:

– Bio sam pao ovde u blizini...

I počrljeni.

Nanovič sam ćutio neku čudnu bol, ali nisam znao zbog čega. Pritom mi je došlo na pamet pitanje:

– Znači, da se nisi slučajno šetao sâm, na tisuć milj daleko od ljudskih naseljev, onoga jutra pred osmimi dani, kad sam te strefio! Vraćao si se na ono mjesto, na ko si bio pao?

Mali princ još već počrljeni.

A ja štentajući dodam:

– Morebit zbog obljetnice?...

Mali princ opet počrljeni. On nikada nije odgovarao na pitanja, ali kad človik počrljeni, onda to znači „da“, ča nije tako?

– Ah! – rekao sam – bojim se...

Ali on mi odgovori:

– Ti sada moraš na posao. Moraš se vratiti svojem motoru. Čekat ću na te ovde. Dojdi opet zutra navečer...

Ali to me nije pomirilo. Spomenuo sam se lesice. Ako človik dopusti, da ga upitomu, more se dogoditi i da se splakne...

Uz zdenac su stale ruševine neke stare kamene zidi. Kad sam se drugi dan navečer vraćao s posla, vidio sam zdaleka mojega maloga princa kot sidi zgora na zidi, a noge su mu dolivisile. I čuo sam kako govori:

– Ti se, ada, već ne spominjaš? – je govorio. – Nije bilo čisto ovde!

Neki drugi glas mu, prez sumlje, odgovori, ar on na to veli:

– Da! Da! Uprav ovoga dana, ali ne na ovom mjestu...

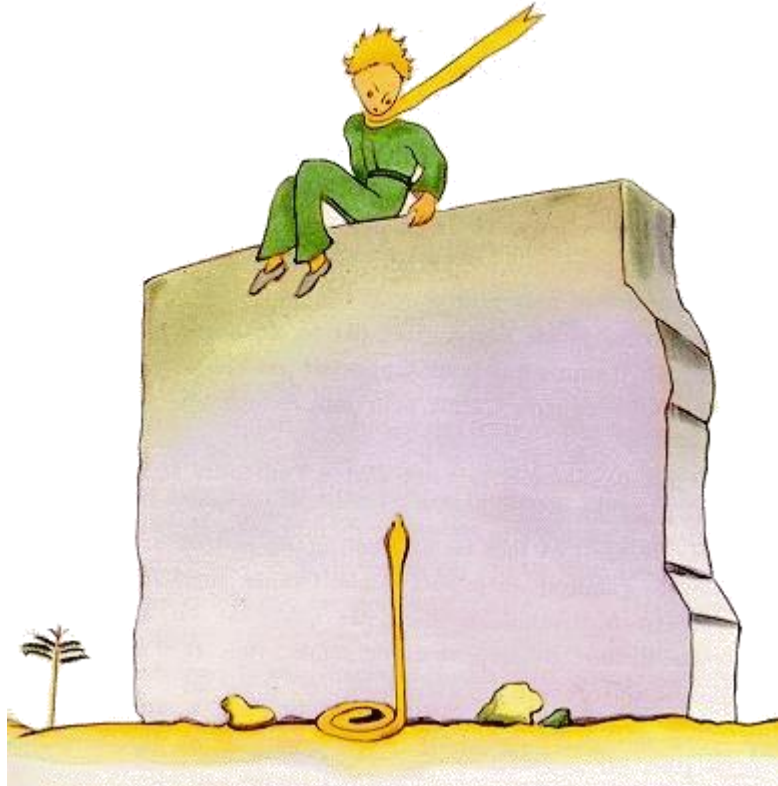
Približio sam se k zidi. Još svenek nisam nikoga ni vidio ni čuo. Ali mali princ opet odgovori:

– ... Sigurno. Vedit ćeš kade počinje moj slijed u pijesku. Onda na mene čekaj. Dojt ću noćas.

Bio sam još dvadeset metrov daleko od zidi, a još svenek nisam ništa vidio.

Po kratkom mućanju mali princ doda:

– Imaš dobar otrov? Si sigurna, da se neću dugo mućiti?

– A sada poj – reće on... – ja kanim doliskoćiti!

Postao sam, srce mi se je stegnulo, ali još svenek nisam ništa razumio.

– A sada poj – reće on... – ja kanim doliskoćiti!

Onda sam pogledao na podnoćje zidi i odskoćio! Ovde se je prema malomu princu nastavljala jedna od onih ųutih kać, ćiji otrov te more usmrtiti za trideset sekundov. Rovao sam u dćepu, da bi izvukao revolver i poćeo sam bićzati, ali zbog larme, ku sam naćinjšao, polako kaća skrsne u pijesku, kot vodoskok, ki umira, i ne paććeći se odšmulja se med kamenje uz laki metalni zvuk.

Dospio sam do zidi uprav za dobe, da rukami ulovim svojega dićakića, maloga princa, ki je bio blijed kot smrt.

– Ka prića je to? Sada razgovaraš s kaćami!

Odvezao sam mu njegov zlatni šal, koga je svenek nosio oko vrata. Pomoćio sam mu slipo oko, i dao sam mu se napiti. I sada se nisam siguran još dalje pitati. Gledao me je ozbiljno i ruke vrće oko mojega vrata. ćutio sam kako mu srce tuca, kot kad ptica umira, ku su pućskom nastrijlji. On mi reće:

– Veselim se, da si našao kvar na motoru. Sada se moreš vratiti domom...

– Kako da to znaš?

Uprav sam bio došao da mu povidam, da mi se je, protiv svakomu očekivanju, ugodalo moje djelo!

On ne odgovori na moje pitanje, ali veli još:

– I ja se danas vraćam domom...

Zatim još turobno:

– To je čuda dalje... to je čuda teže...

Dobro sam ćutio, da se događja nešto zvanaredno. Čvrsto sam ga držao u ruka kot malo dite, a ipak mi se je činilo kot da pada ravno u dibinu, ali ja nisam bio u stanju, da ga najzadržim...

Njegov pogled je bio ozbiljan, izgubljen negdje u daljini:

– Imam tvoju ovcu. A imam i škrablju za ovcu. A imam i košaricu...

I on se tužno nasmiši.

Dugo sam čekao. Ćutio sam kako mu je polako nastalo sve toplije.

– Mali moj, ti si se bio prestrašio...

On je bio pun straha, sigurno. Ali se nujno nasmije:

– Danas navečer ću se još čuda već bojati...

Ćutio sam, da mi je opet zima, da se to sve mora dogoditi. I razumio sam, da ne morem izdržati misao, da već nikada neću ćuti ta smih. Za mene je to bilo kot zdenac u pustini.

– Mali moj, kanim, da i dalje ćujem kako se smiješ ..

Ali on mi reće:

– Noćas je ljeto dan. Moja zvijezda će stati točno iznad onoga mjesta, na ko sam pao projduće ljeto...

– Mali, nije to samo čemerna sanja, ta priča o kaći, o dogovoru i o zvijezdi...

Ali on ne odgovori na moje pitanje. Reće mi:

– Ono ča je važno, se ne vidi...

– Sigurno...

– To je kot s kiticom. Ako ljubiš jednu kiticu, ka se nahadja na nekoj zvijezdi, onda je lipo u noći gledati nebo. Sve zvijezde su pune kitic.

– Sigurno...

– To je kot s vodom. Ona, ku si mi dao piti, bila je kot muzika, zbog koloturića i konopca... se spominjaš... bila je dobra.

– Sigurno...

– Gledat ćeš u noći zvijezde. Moj dom je premali, da bi ti pokazao kade se nahadja. Bolje je ovako. Moja zvijezda će za tebe biti jedna od zvijezdov. Onda ćeš rado gledati sve zvijezde... Sve ćedu one biti tvoje prijateljice. A, zvana toga, darovat ću ti nešto...

On se opet nasmije.

– Ah! Mali, mali, kako rado čujem tvoj smih!

– Uprav to će biti moj dar... to će biti kot s vodom...

– Ča kaniš tim reći?

– Svi ljudi imaju zvijezde, ali one svim ne značu isto. Za one, ki putuju, su zvijezde peljači. Za druge su one samo male sviće. Za druge opet, za učenjake, su one problemi. Za mojega poslovnoga človika su one bile zlato. Ali sve te zvijezde muču. Ali ti, ti ćeš imati zvijezde kakove nigdor nima...

– Ča kaniš tim reći?

– Ako budeš gledao nebo u noći, će to za tebe biti kot da se sve zvijezde smiju, ar ću ja stanovati na jednoj od njih, ar ću se ja na jednoj od njih smijati. Samo ti ćeš imati zvijezde, ke se znaju smijati!

I on se opet nasmije.

– A ako se utišiš (ar človik se svenek utiši), bit ćeš veseo, da si me upoznao. Na svenek ćeš mi ostati prijatelj. Zaželjit ćeš, da se smiješ s manom. Otpritićeš kočtoč oblok, onako, za zabav... I tvoji prijatelji ćedu se čuditi ako vidu, da se smiješ kad gledaš nebo. Ti ćeš im onda reći: „Da, zvijezde me svenek tiraju na smih!“ A oni ćedu misliti, da ti se bludi! Ja sam bio igrao s tobom šalu...

On se opet nasmije.

– To će biti kot da sam ti, namjesto zvijezdov, darovao šaku zvončićev, ki se znaju smijati...

I on se opet nasmije. A zatim opet nastane ozbiljan:

– Noćas... ti znaš... neka dojtí.

– Neću te zaostaviti.

– Izgledat će kot da sam bolestan... izgledat će nekako kot da umiram. Tako je to. Neka dojtí, da to gledaš, nima smisla...

– Neću te zaostaviti.

Ali on je bio pun skrbi.

– Velim ti to... i zbog kače. Ne smi te ugristi... Kače su zle. Moru ugristi iz veselja...

– Neću te zaostaviti.

Ali njega nešto pomiri:

– Istina, one već nemaju otrova za drugi ugriz...

Nisam upametzeo kad se je te noći spravio na put. Nečujno je skrsnuo. Kad sam ga pak doznao, je hodio odlučno, brzim korakom. Reče mi samo:

– Ah! ti si ovde...

I zame me za ruku. Ali još se je mučio.

– Falingu si načinio. Imat ćeš boli. Izgledat će kot da sam mrtav, a to neće biti istina...

Ja sam mučao.

– Razumiš. To je predaleko. Ne morem sobomzeti ovo tijelo. Ono je preteško.

Ja sam mučao.

– Ali ono će ležati kot stari zaostavni omot. Za starimi omoti se ne tuguje...

Ja sam mučao.

Nastao je nešto malodušan. Ali onda se je opet trsio:

– Bit će prelipo, znaš. I ja ću gledati zvijezde. Sve zvijezde ćedu biti zdenci s hrdjavim koloturicećem. Sve zvijezde ćedu mi se dati napiti...

Ja sam mućao.

– To će biti tako veselo! Ti ćeš imati petsto milijoni zvonćicećev, ja ću imati petsto milijoni zdencećev...

I on zamukne, ar se je plakao...

– To je ovde. Pusti, da zakoraknem sām...

I on se je posadio, od straha. Zatim još veli:

– Znaš... moja kitica... ja sam za nju odgovoran! A ona je tako slaba! Ona je kot dite. Ona ima samo četire trne, ki nisu vridni, da ju branu od svita...

Posadio sam se, ar već nisam mogao stati. On reće:

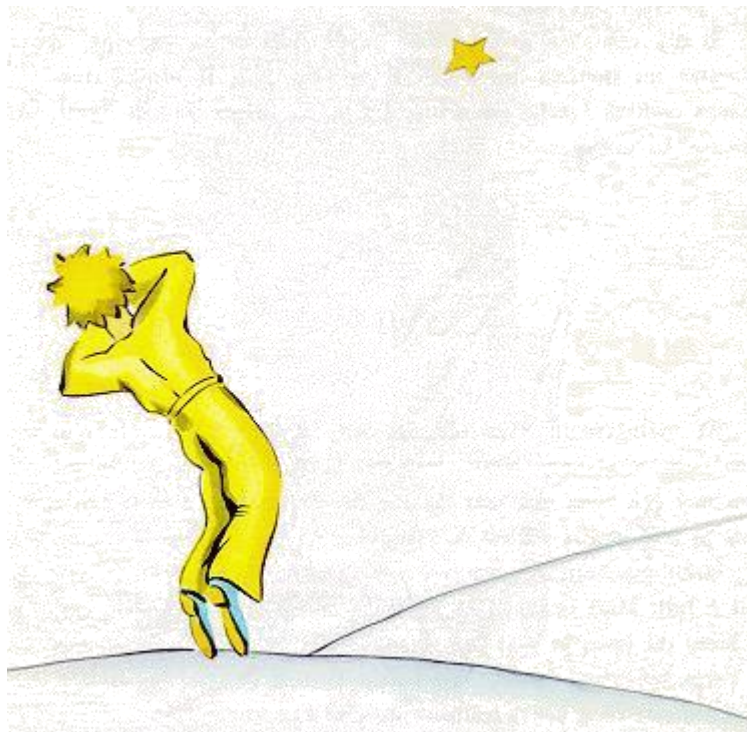
– Ovo... To je sve...

Još je malo štentaćo, zatim se stane. Zakorakne. Ja se nisam mogao ganuti.

Najednoć kot žuta strijela kod njegove košćice. Jedan hipac je negibljićvo stao. Nije zakriknuo. Pao je polako, kot kad pada stablo. Nećujno je pao u pijesak.

Odonda je sigurno jur prošlo šest ljet... Nikada još nisam povidao ovu priču. Tovarui, ki su me nanovič vidili, su bili jako veseli, da sam se živ vrnuo. Bio sam tužan, ali rekao sam im: „To je od trudnoće...“

Pao je polako, kot kad pada stablo.

Sada sam se malo utišio. To znači... ne čisto. Ali dobro znam, da se je on vrnuo na svoj planet, ar u zori nisam našao njegovo tijelo. To nije bilo tako teško tijelo.... I ljubim u noći slušati zvijezde. To je kot petsto milijoni zvončićev...

Ali sada se događa nešto zvanaredno. Na košaricu, ku sam nacrtao malomu princu, zabio sam dodati kožni remen! Nikada ga neće moći pričvrstiti ovci. I ja se pitam: „Ča se je dogodilo na njegovom planetu? Morebit je ovca ipak požerala kiticu...“

Jednoč velim sebi: „Sigurno ne! Mali princ svaku noć stavlja kiticu pod stakleni zvon i dobro pazi na ovcu...“ Onda sam sričan. I sve zvijezde se tiho smiju...

Onda pak velim sebi: „Človik je kočkrat i rastrešen, a to je dosta. Jednoga večera će zabiti stakleni zvon, ili će morebit ovca u noći tiho proteći...“ Onda se svi zvončići pretvaraju u suze!...

To je jako velika tajna. Za vas, ki isto tako ljubite maloga princa, kot i za mene, se sve na svitu minja ako je negde, bogzna kade, neka ovca, ku ne poznamo, požerala ili nije požerala jednu rožu...

Pogledajte nebo. Pitajte se: „Je ovca požerala kiticu ili nije?“ I vidit ćete kako se sve minja...

A nijedan odrašćen človik nikada neće razumiti, da je to tako važno!

Ovo je za mene najlipša i najtužnija krajina na svitu. Ovde se je mali princ pojavio na Zemlji, a i skrsnuo.

Gledajte pažljivo tu krajinu, da ju sigurno prepoznate, ako jednoga dana budete putovali po Afriki, u pustini. I, ako vam se dogodi, da slučajno onde dojdete mimo, ja vas od srca prosim, ne pašćite se, postanite malo pred onom zvijezdom! Ako vam se onda približi neki dičak, ako se smije, ako ima zlatne vlase, ako ne odgovara kad ga pitate, onda ćete dobro uganjati gdo je to. Onda budite ljubezni! Ne ostavljajte me ovako tužno: odmah mi pišite, da se je vratio...